

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Спорт

Чотирьох із ста названо!

СТОР. 5

Куточок природи

Тварини радують, лікують і потребують турботи

СТОР. 8

Література

Олександр СИЗОНЕНКО

Зеєловські висоти (новела)

СТОР. 14—15

№ 164 (4914) СУБОТА, 4 ВЕРЕСНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Таксисти лякають масовими страйками

Учора таксисти з усієї України з'їхалися до столиці, щоб обговорити з можновладцями новий Податковий кодекс і проект регулювання автотранспорту під Євро-2012. Конструктивного діалогу не вийшло. Перевізники скаржилися на збільшення податкового навантаження, лякали страйком, а ідею уряду встановити в машинах лічильники разом з касовими апаратами і зовсім охрестили «яскраво вираженим маразмом». Чиновники, у свою чергу, переконували: завдяки таксометру пасажири платитимуть відповідно до кілометражу, а додаткові надходження в бюджет дозволять збільшити пенсії. СТОР. 4

На знімку: (угорі) **керівник фірми таксі Ірина Подфедько (Лубни Полтавської області), водій таксі Сергій Литка (Миргород Полтавської області) під час з'їзду таксистів України.**

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ПОДІЇ

СБУ вилучила рекордну партію коштовностей

Служба безпеки України затримала рекордну партію контрабандних діамантів. Як **повідомляє УНІАН,** цінний вантаж було затримано в аеропорту «Сімферополь» під час спільної операції Головного управління СБУ в Криму та Державної прикордонної служби.

Близько 3,5 тисячі оброблених діамантів у маленькому пакеті поза митним контролем провезла громадянка України, що прибула рейсом Стамбул—Сімферополь. Вартість коштовностей установить гемологічна експертиза. Після її завершення буде порушено кримінальну справу. Встановлено, що власниця діамантів пов'язана з мережею ювелірних магазинів Криму.

Хакеру дали три роки з відстрочкою

До трьох років обмеження волі Ленінський районний суд Вінниці засудив 22-річного студента одного з вузів міста, який зламав сайт Могилів-Подільської міськради. За інформацією прес-служби обласного управління СБУ, у квітні стосовно підозрюваного порушили кримінальну справу за фактом несанкціонованого втручання у роботу комп'ютерних мереж, що призвело до блокування, викривлення та знищення важливої інформації. Хакер навіть підмінив портрет міського голови зображенням Гітлера. Як з'ясували слідчі, в університеті його вже не раз попереджали про заборону втручатися в роботу чужих сайтів. Проте бешкетник попередження ігнорував. Феміда не була до нього надто суворою: студенту призначили випробний термін — два роки. Якщо протягом цього часу він допустить порушення чинного законодавства, одразу потрапить за грати, **повідомляє наш власкор Віктор СКРИПНИК.**

Американці планують долетіти до Сонця

Національне аерокосмічне агентство США (NASA) почало підготовку експедиції до Сонця. Проект Solar Probe Plus передбачає відправку космічного зонда для вивчення світила з найближчої в міжнародній космонавтиці відстані — 6,4 млн. км. Зонд оснастять щитом, здатним витримати температури, що перевищують 1398,8 градуса Цельсія, і сплески жорсткого рентгенівського випромінювання.

Хоча старт наукового апарату відбудеться не раніше 2018 року, майбутню експедицію вже називають «безпрецедентною». Адже зонд розміром з автомобіль буквально зануриться у верхній шар атмосфери Сонця. «Експерименти націлені на вирішення двох ключових питань сонячної фізики. Чому зовнішня атмосфера світила набагато гарячіша за його видиму поверхню, і що саме здіймає сонячний вітер, який впливає на Землю і нашу Сонячну систему?» — наголосив керівник одного з департаментів NASA Дік Фішер.

КОРОТКО

■ Із 800 вузів в Україні після переакредитації залишиться близько 50.

■ 2781 неоформленого найманого робітника виявили податківці Івано-Франківської області з початку року, **повідомляє наш власкор Дарина НАЗАРЧУК.**

■ У Харкові відзначають 115-річчя зоопарку, 85-ліття гуртка юних біологів і 85-річчя Будинку слонів.

Поточна заборгованість із відшкодування ПДВ в Україні — 23 млрд. грн.

Треба думати про спадщину для дітей

Минулого четверга Голова Верховної Ради України Володимир Литвин спілкувався з викладачами і студентами Новоград-Волинського медичного коледжу

Від медиків залежить самопочуття країни

Коледж — один з кращих серед 130 медичних закладів України. Створено його було два десятки років тому для поліпшення обслуговування мешканців у сільській місцевості Чорнобильської зони. Навчаються тут переважно сільські діти, які після здобуття освіти повертаються додому. Голова Верховної Ради України назвав дуже важливим те, що педагоги коледжу не тільки дають студентам знання, а й навчають їх мистецтву жити. Він висловився за необхідність підняти заробітну плату науково-педагогічних працівників закладів медичного спрямування, адже від працівників охорони здоров'я великою мірою залежить самопочуття країни. Можна бути поганим істориком, поганим інженером або геологом, але не можна бути поганим медиком, оскільки йдеться про життя людей, — сказав В. Литвин.

Говорячи про новації та зміни, які відбуваються в освітній сфері, він зазначив, що до цього треба підходити обережно: система освіти, реагуючи на зміни, має залишатися консервативною у доброму значенні цього слова.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин дарує книжку 4,5-річній Катрусі, яка вітала гостей піснею.

Люди звикають до всього

У мене на першому місці не кадрові перестановки, а те, якими будуть результати, сказав В. Литвин. Тобто те, який бюджет ми отримаємо. Як завершимо роботу над Податковим кодексом. Чи буде в ньому податок на розкіш, на нерухомість. Він зазначив, що обстоює ту тезу, що треба це вводити. Але визначитися, з якої бази брати такий податок, щоб сільську хату, в якій живе старенька жіночка, не підвести під замок і не примусити платити. Ще одна теза: має бути справедливість, бо ненормальним є нинішній великий розрив у розмірах заробітних плат.

Люди звикають до всього, звикли й до того, як вони живуть, бо кращого життя й не бачили: день пройшов — і слава Богу. Треба, щоб люди відчули, що може бути краще. Людина повинна відчувати, що завтра будуть кращі результати, що ініціатива кожного знаходить підтримку. Якщо людина має певний рівень матеріального достатку, вона вже сама може дати оцінку тому, що відбувається, тоді в нас будуть чесні вибори, а люди будуть більше піклуватися про своє здоров'я. Не можна всіх одразу ощасливити. Але потрібно створити умови для тих, хто хоче і може працювати. Люди мають переконатися, що працювати краще і заробляти більше — вигідно. Коли є гроші, тоді спокій у сім'ях. Тоді не будемо констатувати, що надто багато розлучень, що в дитячих будинках більшість дітей сироти при живих батьках.

Самі відповідаємо за свій вибір

Ми не вирвемося з зачарованого кола, поки не вирішимо проблему заробітної плати. Скільки б не говорили про пенсії, пенсійний вік, Пенсійний фонд нічим поповнювати. А в нас у собівартості продукції частка заробітної плати становить лише 8 відсотків. В радянські часи було до 20 відсотків. У розвинених країнах — 25 відсотків. 80 відсотків економіки перебуває в приватних руках. Мільярдери, які всім володіють, платять мізер. Людям нікуди діватися. Але владу формує народ, голосуючи за мільйонерів та мільярдерів. Постає питання про відповідальність людей за вибір, який вони роблять. Раніше голосували за блок комуністів і безпартійних. Заздалегідь знали, що результат буде «правильний». Тож і думати не треба було. Отак ми, не вникаючи, нерідко робимо свій вибір і тепер, а потім обурюємося, що в нас щось не так.

Політики знають, що треба робити, але не знають, як це зробити так, щоб люди знову їх обрали. Думають, як сподобатися і як пообіцяти. Тепер знову починається змагання, хто більше наобіцяє...

Ми повинні думати, що залишимо своїм дітям, сказав В. Литвин і розповів про свої враження від теледебатів, зазначивши, що йому не цікаво, хто проти кого гостріше висловиться. Натомість потрібна спокійна, серйозна, зважена розмова про те, як ми живемо, що відбувається у світі, як ми будемо далі наше життя облаштовувати.

В. Литвин вручив відзнаки Верховної Ради студентам та викладачам коледжу, подарував закладу картини, плазмовий телевізор, книги і медичне обладнання, яке буде встановлене в місцевій лікарні, — на ньому студенти навчального закладу матимуть змогу здобувати навички практичної роботи.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

В. ЛИТВИН: «Європейський курс не означає, що ми себе протиставляємо Росії»

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у четвер зустрівся з екс-президентом Латвійської Республіки пані Вайрою Віке-Фрейбергою.

Під час зустрічі було обговорено низку питань щодо перспектив розвитку Української держави та її місця в геополітичному вимірі.

Пані В. Віке-Фрейберга підкреслила особливі роль і місце України у світі, її надзвичайно потужні природні та людські ресурси, вигідне геополітичне розташування. «Це робить її ключовим елементом між Сходом і Заходом», — сказала вона та висловила побажання бачити Україну частиною Європейського Союзу.

Голова Верховної Ради України наголосив, що Україна є складовою Європи, європейської культури та європейської цивілізації як за географічними, ментальними, так і за політичними параметрами. «Європа — це те, чим найближчим часом буде жити весь світ. Це якісна освіта, технології, наука, інтелект. Це те, без чого будь-яка країна, навіть з величезним сировинним запасом, не може стверджуватися в XXI столітті», — підкреслив він.

Проте, на його переконання, «європейський вибір України не означає, що ми себе протиставляємо Росії». В. Литвин навів слова Ярослава Мудрого про те, що Київ «дивиться на всі чотири сторони», зазначивши, що «Україна повинна залишитися там, де вона є». За словами керівника парламенту, для того, щоб домінував європейський вибір у суспільстві, необхідно досягти консенсусу серед політичних еліт.

Голова Верховної Ради також підкреслив, що «Європейський Союз має демонструвати політику заохочення, політику «втягування» України в європейський простір». «Європа вимагає реформ, однак не бажає зафіксувати право України на входження до ЄС в договорі про Асоціацію», — наголосив він.

Прес-служба Верховної Ради України.

Громада хоче впливати на формування списків партій

Лідер партії «Єдиний центр» Ігор Попов та заступник голови партії «Сильна Україна» Кость Бондаренко виступають за посилення ролі громадян під час формування партійних списків на місцевих виборах. Про це вони сказали на вчорашній прес-конференції «Місцеві вибори: як і кого обиратимуть».

«Мажоритарка без самовисування — це обрізана мажоритарка», — вважає Ігор Попов. А те, що міських голів змусили записуватися до партій, на його думку, є шляхом до суперцентралізації влади. Хоча всі політичні сили наголошували на необхідності зворотного.

«Оскільки партія висуває кандидата, то він не тільки представлятиме її на своїй посаді, а й вирішуватиме долю громади. З огляду на це, саме громада має дати оцінку тому чи іншому кандидату», — переконаний Кость Бондаренко.

Щоб надати громадянам можливість впливати на склад списків кандидатів у депутати різних рівнів, «Єдиний центр» та «Сильна Україна» провели праймеріз. У ході цієї кампанії визначатимуться переможці, які становитимуть перші п'ятірки або десятки під час формування списків кандидатів у депутати на різних рівнях.

Олена ГОРБУНОВА.

Затримано міського голову Карлівки

Печальну серію резонансних затримань високопосадовців продовжила Полтавщина. Правоохоронці «пов'язали» міського голову Карлівки Сергія Яковенка. До речі, ця справа чомусь напрочуд таємнича. Навіть у центрі громадських зв'язків УМВС України в Полтавській області її не взялися коментувати, оскільки, мовляв, затримання проводили працівники київського УБОЗу та Генеральної прокуратури.

Відреагував на гучну подію поки що лише провід Полтавської обласної організації Української народної партії, який ухвалив заяву, що певним чином проливає світло на справу. «У м. Карлівці невідомими представниками правоохоронних органів затримано міського голову Карлівки, голову міської організації Української народної партії Сергія Яковенка. Аналіз інформації про цей інцидент, яка надходить з різних джерел, у т. ч. від правоохоронців, дає підставу зробити припущення про замовний, провокаційний і політичний характер подій. Сергій Яковенко — справжній лідер карлівської громади, порядна, чесна й сильна людина, відданий, ідейний член партії. Він — кандидат номер один на повторне обрання міським головою Карлівки. Звісно, це не може подобатись політичним аутсайдерам, які вдаються до найбрудніших методів боротьби. Скидається на те, що саме це і відбувається в Карлівці», — зазначається у заяві.

Однопартійці вимагають від правоохоронних органів законності і об'єктивного розслідування справи. Чого, власне, чекають і всі карлівчани, шоковані цією подією.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтавська область.

Депутата-лікаря вбили на власному подвір'ї

Мертвого, зі зв'язаними скотчем руками та ногами, знайшли міліціонери головного лікаря Пустомитівської райлікарні, депутата райради Ярослава Федину.

Трагедія сталася близько 23-ї години 2 вересня, коли лікар на автомобілі повернувся з роботи до своєї домівки в Зимній Воді під Львовом. Сусіди почули шум, стогін, крики, тому викликали міліцейський наряд. Коли патрульні під'їхали, лікар лежав мертвий обличчям до землі.

Швидше за все, 55-річний лікар став жертвою вимагачів. Сусіди бачили, як із подвір'я вийшли троє молодиків.

Судмедексперти встановлюють причину смерті. Синців на тілі не виявлено.

Ярослав Федина був членом фракції «Нашої України» в райраді, головою районної організації «Єдиного центру», готувався до нових виборів в обласну раду. Увечері о 21.00 він з однопартійцями ще обговорював поточні справи.

Колеги й друзі відгукуються про Ярослава Федину як про напрочуд добру людину й чудового медика.

«Цей злочин шокував весь Пустомитівський район», — йдеться в заяві обласної організації «Єдиного центру». — Ми вимагаємо ретельного розслідування цієї справи».

Богдан КУШНІР.

Львівська область.

У НОМЕР

Вітаємо і радіємо!

Серйозна подія — початок нинішньої виборчої кампанії — для Центральної виборчої комісії збіглася зі ще однією новиною, хвилюючою і радісною. 2 вересня член комісії Юлія Вікторівна Швець подарувала світові чарівну дівчинку.

Колеги, весь колектив Центрвиборчкому сердечно вітають молоду маму та її чоловіка Тимура з поповненням родини! Нехай донечка росте здоровою, розумною і вродливою, як її батьки, нехай щасливою буде її доля і вдалим — кожен життєвий вибір!

Колектив Центральної виборчої комісії.

«Сильна Україна» продовжила голосування за кандидатів Народного праймеріз

У зв'язку з величезним інтересом, який викликав у суспільстві Народний праймеріз "Сильної України", партія продовжує роботу мобільних пунктів для голосування у всіх регіонах країни. Підтримати кандидатів до партійних списків на найближчі регіональні вибори громадяни зможуть до 5 вересня. А з шостого до десятого вересня мобільні пункти для голосування будуть працювати на інформування громадян про результати попередніх виборів. Адреси пунктів вказані на сайті партії **www.silnaukraina.com.**

«Ажіотаж навколо акції величезний — кількість людей, які зацікавилися, впевнено наближається до мільйона. І це закономірно — громадяни хочуть робити усвідомлений вибір, їм небайдуже, хто буде представляти їхні інтереси у місцевих органах влади. Народний праймеріз — це наш крок до відкритості та демократії», — зазначив заступник голови партії «Сильна Україна» Костянтин Бондаренко. За його словами, на сьогодні бюлетені для голосування заповнили майже 300 тисяч осіб, інформацією про партію та кандидатів зацікавилися понад 800 тисяч українців. Іноземці також позитивно оцінили ідею праймеріз партії Сергія Тігіпка.

«Це прогресивна ідея, особливо для молодих демократій, таких як Польща і Україна. Часто політики дуже далекі від своїх виборців, вони не знають, чого люди від них чекають. Праймеріз — це чи не єдина можливість для політиків отримати зворотній зв'язок від виборців», — зазначив Павел Піскорський, депутат Європарламенту, голова Польської Демократичної Партії, яка однією з перших провела праймеріз у своїй країні.

Переможців народного голосування представлять 7 вересня у Києві на Всеукраїнському форумі «Сильна команда — Сильна країна». Інформація про результати голосування також буде доступна на сайті партії.

Щирі співчуття

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин надіслав телеграму співчуття Голові Національної Ради Словацької Республіки Ріхарду Суліку.

«З почуттям глибокого суму народні депутати України сприйняли звістку про трагічну загибель людей внаслідок жахливого інциденту в передмісті Братислави — Девінска Нова Весь», — зазначається у телеграмі.

В. Литвин від імені Верховної Ради України та від себе особисто просить передати найщиріші співчуття рідним і близьким загиблих та побажання якнайшвидшого одужання постраждалим.

У собівартості продукції частка заробітної плати становить лише 8 відсотків

Податки обов'язкові для всіх

Учора в столиці Прем'єр-міністр України Микола Азаров презентував за результатами всенародного обговорення новий проект Податкового кодексу. Економічна конституція встановить у країні один з найбільш інвестиційно привабливих режимів у Європі, пообіцяв глава уряду.

Так, пропонується значно спростити адміністрування податків, відмовитися від малоефективних зборів. Водночас прем'єр наголосив, що завданням уряду є забезпечення сплати податків усіма платниками.

А зменшені податки повинні платити всі, наголосив Микола Азаров. Крім того, урядовці пропонують обкладати доходи, отримані громадянами за депозитами на суму понад 200 тисяч гривень, п'ятивідсотковим податком.

Кодекс передбачає також податок на нерухомість. Неоподаткована норма на людину — 40 квадратних метрів або не менш як 100 квадратних метрів в місті і 200 квадратних метрів у сільській місцевості на сім'ю. У разі перевищення цієї норми треба сплачувати 10 гривень за квадратний метр на рік. Але й це не межа. М. Азаров пообіцяв: якщо ця норма буде необтяжлива, її збільшать. Податок на нерухомість, пообіцяв прем'єр, зачепить не більше десяти відсотків населення і в найближчому майбутньому не поширюватиметься на людей, які живуть у звичайних квартирах і мають дачні будиночки.

За словами прем`єра, на першому етапі впровадження нової економічної конституції прогнозується зменшення надходжень зборів до бюджету. За його словами, держава втратить майже чотири мільярди гривень. У 2011 році уряд планує збільшити бюджетні надходження і вийти на докризовий рівень обсягів економіки. Починаючи з 2012 року М. Азаров прогнозує зростання доходів до бюджету, а зростання економіки порівняно з 2008 роком — на рівні 9—10 відсотків.

До того ж Україна на сьогодні, за його словами, ще не використала одержані від Міжнародного валютного фонду кошти траншу кредиту у розмірі 2 млрд. доларів.

Остаточний варіант проекту Податкового кодексу буде оприлюднено і внесено до Верховної Ради наступного тижня, пообіцяв міністр фінансів Федір Ярошенко.

Опозиція пропонуватиме встановити мораторій на підвищення тарифів і пенсійного віку

Опозиція подала близько 170 нових законодавчих ініціатив для розгляду на сьомій сесії. Про це вчора на засіданні опозиційного уряду повідомив його голова, народний депутат від БЮТ Сергій Соболєв.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Сергій Соболєв, Олександр Турчинов.

«На питання, які пов'язані з ініціативами Президента, уряду, та соціального захисту населення, реагуватимемо першочергово, — підкреслив парламентарій. — Тому ми пропонуємо перелік законів, які є відповіддю на ці ініціативи, а саме диференційований підхід до різних верств населення та до найменш захищених громадян».

Зокрема, за його словами, це законопроекти про заборону вилучення житла у громадян через заборгованість у сплаті за житлово-комунальні послуги; про мораторій на підвищення цін і тарифів на житлово-комунальні послуги та спожиті в побуті природний газ і електроенергію у 2010—2011 роках; про деякі питання у зв'язку з рішеннями арбітражного інституту Стокгольмської торгової палати у справі НАК «Нафтогаз України» проти ЗАТ «Росукренерго»; про встановлення мораторію на підвищення пенсійного віку для жінок та введення податкових канікул для малого бізнесу.

Лідер всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» Олександр Турчинов підкреслив, що законодавчі акти, які вноситимуться, будуть присвячені захисту громадян від економічної кризи, згортанню соціальних гарантій тощо. «Сподіваюсь, що діяльність опозиційного уряду буде спрямована саме на вирішення цих проблем, — зазначив він. — Ми реально оцінюємо політичну ситуацію в парламенті і розуміємо, наскільки складно буде приймати такі необхідні законопроекти».

Сергій МЕЛЬНИК.

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

«Прошу не порушувати мої конституційні права»

Через газету «Голос України» прошу Голову Верховної Ради Володимира Литвина, народних депутатів, Прем'єр-міністра Миколу Азарова, представників вищої конституційної влади під час підготовки й прийняття закону України «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу» подумати й про інтереси громадян. Вважаю, що такі закони зачіпають законні інтереси громадян, порушують їхні конституційні права.

Не зайвим було б освітити цю проблему в телепередачі парламентського телеканала «Рада», Першого Національного, «5 канала».

А тепер по суті.

Майже два роки я боролася з ВАТ «Херсонгаз» проти відключення моєї квартири від системи газозабезпечення на підставі сфабрикованого акта з липовим підписом. У всіх інстанціях розмова була безрезультатна. Довелося відповідно до акта заплатити — не сидіти ж на сухому пайку без газу, і вирішувати питання в суді.

Рішення Дніпровського районного суду м. Херсона, апеляційного суду були винесені на мою користь. Одержавши виконавчий лист, думала, що тяганина закінчилася. Та де там. З'ясувалося, що ВАТ «Херсонгаз» внесено до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості відповідно до Закону України №2711-IV «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу» від 23.06.2005 року. Закон цей припиняє виконання всіх судових рішень до 1 січня 2011 року.

22 травня 2010 року один із депутатів наголосив на тому, що знову готується до розгляду проект. Виходить, парламентарії збираються після закінчення терміну нині чинного закону прийняти його в новій редакції або пролонгувати колишній знову на тривалий строк. У разі прийняття аналогічного закону мені й мені подібним доведеться роками чекати на виконання судових рішень, тобто, як то кажуть, чекати довіку. Тільки мені вже 72 роки, і до цього фінішу можна і не дотягти. Навіщо тоді було боротися, гробити здоров'я, доводити своє право на захист від хамства, віроломства, корисливості, принижень і образ? Вважаю, що цей закон для цих ВАТ є потуранням, непогано «годівницею» і бронею від безкарності. Перш ніж приймати такі закони, подумайте й про людей, які потерпіли від таких монстрів, як «Газ», «Енерго», «Вода», «Опалення» та інших ВАТ. Подумайте про судових виконавців, які збирали роками судові виконавчі листи.

Глава парламенту Володимир Литвин часто повторює: «Все це вимагає логічного розв'язання». От я й сподіваюся, що Верховна Рада справедливо розв'яже цю проблему.

Радують зміни, які відбулися у владі. Засідання парламенту мають діловий характер. Слухаю, аналізую і сподіваюся, як і більшість громадян України, що життя народу буде обов'язково краще. Підмогою цьому мають стати прийняті Верховною Радою й Кабінетом Міністрів необхідні розумні й справедливі закони.

Валентина КАЗЬМІНА.

Херсон.

ОФІЦІЙНО

22 вересня відбудуться парламентські слухання «Економічні реформи: реальність та очікування українського бізнесу»

Відповідно до Постанови Верховної Ради України від 13 травня 2010 року №2180-VI «Про проведення парламентських слухань на тему: «Економічні реформи: реальність та очікування українського бізнесу» 22 вересня поточного року о 15-00 відбудуться зазначені парламентські слухання.

На слуханнях передбачається обговорити важливі питання розвитку бізнесу та підтримки підприємництва. Орієнтовний перелік питань порядку денного парламентських слухань додається **(додаток № 1).**

До участі в цьому заході запрошено народних депутатів України, відповідальних працівників міністерств і відомств, представників місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, підприємців, бізнесменів, експертів, представників громадських організацій та засобів масової інформації.

Парламентські слухання відбудуться у залі засідань Верховної Ради України за адресою: вул. Грушевського, 5 (вхід через перший під'їзд). Початок реєстрації учасників слухань о 14-00.

Додаток

Орієнтовний перелік питань порядку денного парламентських слухань на тему: «Економічні реформи: реальність та очікування українського бізнесу»

(22 вересня 2010 року)

1. Основні напрями розвитку бізнесу та підтримки підприємництва, визначені Президентом України та заходи уряду щодо їх впровадження.

2. Здійснення організації і контролю виконання вимог законодавства у сфері підприємництва і регуляторної політики органами виконавчої влади та забезпечення відповідальності за їх порушення.

3. Заходи уряду щодо скорочення видів діяльності та робіт, що підлягають ліцензуванню.

4. Здійснення урядом заходів щодо вдосконалення дозвільної системи, введення декларативного принципу, мовчазної згоди, спрощення процедури започаткування та виходу з бізнесу.

5. Реформування системи державного нагляду і контролю як важливого елементу розвитку підприємницької діяльності.

6. Заходи уряду щодо реформування системи технічного регулювання, спрямовані на поліпшення умов ведення бізнесу в Україні.

7. Пріоритети реформування податкового законодавства. Удосконалення механізму митних процедур.

8. Створення привабливих умов для залучення інвестицій у розвиток підприємництва (запровадження державно-приватного партнерства, створення інноваційних центрів, технопарків та спеціальних режимів залучення інвестицій на окремих територіях тощо).

9. Заходи щодо поліпшення фінансово-кредитної політики з підтримки бізнесу.

10. Запровадження системи заходів урядом щодо запобігання «рейдерству». Пропозиції щодо подальшого реформування законодавства з метою подолання згаданого явища в Україні.

11. Пропозиції щодо рекомендацій зазначених парламентських слухань.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Розминка на старті

Наступного тижня розпочинається новий політичний сезон. Своєрідною розминкою перед його стартом стала позачергова сесія Верховної Ради. Її скликали за пропозицією Президента Віктора Януковича, який пропонував дещо змінити правила гри майбутніх місцевих перегонів. Зокрема, дозволити взяти участь у них тим партіям, місцеві осередки яких було зареєстровано менш як за 365 днів до виборів. Іще одна зміна стосувалася формування територіальних виборчих комісій.

Одні оглядачі пояснювали такий перебіг подій тиском європейців на главу держави, інші — падінням рейтингу Партії регіонів на 14 відсотків. Отож самотужки перемогти опозиційну «Батьківщину» у багатьох областях у регіоналів не було шансів. З другого боку, поза грою залишалися й інші опоненти тимошенківців — партії «Сильна Україна» та «Фронт змін», які можуть добряче попсувати нерви представникам БЮТ. Отож, мовляв, ці обставини змусили Віктора Януковича і Партію регіонів піти на поступки прихованим партнерам, попри невдоволення інших учасників правлячої коаліції.

Автор, щоправда, схильний погодитися з другою думкою експертів, аніж з першою.

Робочий візит до Німеччини Віктора Януковича засвідчив: погоджуючись з думкою про необхідність розвитку демократії і свободи слова, він не дуже дослухається до закликів звільнити з посади Голови СБУ Валерія Хорошковського, якого вважають медіамагнатом. Мовляв, він не тільки контролює телевізійний холдинг, до складу якого входить канал «Інтер», а й контролює Національну раду з питань телебачення і радіомовлення, а, як член Вищої ради юстиції, має вплив і на суди. Саме так розцінюють рішення Апеляційного суду Києва, який підтвердив правомірність рішення районного суду про позбавлення частот телеканалів, зокрема ТВі та «5 канал».

До речі, народний депутат Тарас Чорновіл з Партії регіонів уже звернувся із закликом до європейців заборонити Валерію Хорошковському в'їзд до країн Шенгенської зони.

Цього тижня стався ще один скандал, пов'язаний із СБУ. Компанія «Інтертелеком» звинуватила спецслужбу в незаконній вимозі встановити обладнання для прослуховування телефонів мобільного зв'язку. У відповідь силовики провели обшук в одеському офісі компанії й відкрили кримінальну справу за фактами контрабанди. Унаслідок розголосу з'ясувалося, що СБУ може прослуховувати мобільні телефони абонентів майже всіх операторів мобільного зв'язку. Щоправда, й ті, й ті стверджують в унісон: лише за рішенням суду. Хотілося б вірити, але...

Продовжується і «полювання на відьом». Колишнього міністра економіки Богдана Данилишина оголошено в міжнародний розшук, а журналіста, який узяв у нього інтерв'ю по телефону, викликали на допит до Генеральної прокуратури. Окрім того, порушено кримінальну справу проти колишнього заступника міністра транспорту — глави Державної авіаційної адміністрації Олександра Давидова, який свого часу очолював компанію «ЄЕСУ-Авіа».

Водночас загроза відставки нависла і над віце-прем'єром Сергієм Тігіпком. У п'ятницю про це повідомив народний депутат, перший секретар Донецького обкому КПУ Микола Кравченко. 7 вересня комуністи на засіданні своєї фракції вирішать, в якій формі вони вимагатимуть усунути Тігіпка з посади. Головне звинувачення — кепсько підготовлений проект Податкового кодексу.

Володимир КОРОЛЮК.

Відповідальність авіакомпаній за втрату багажу пасажирів, вантажів і пошти закріплять законодавчо — в новому Повітряному кодексі. Його проект схвалив Кабмін

Віце–прем'єр Борис КОЛЕСНІКОВ заявив журналістам, що проблем із фінансуванням підготовки до чемпіонату Європи з футболу немає: «Фінансування іде стабільно. Й до кінця року немає жодних проблем, і на наступний бюджетний рік не буде»

Таксисти лякають масовими страйками

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Відкривав з'їзд таксистів України запрошений на зустріч віце-прем'єр-міністр Сергій Тігіпко, котрий спробував пожартувати, назвавши профспілку таксистів найбагатшою профспілкою в Україні тільки через те, що в кожного її представника є машина. Але вже через кілька хвилин Тігіпко стало не до сміху. Його слова про переваги головного податкового документа таксисти сприймали в штики, а одне із запитань із залу змусило завжди стриманого політика перейти на підвищені тони. У підсумку вирішили шукати компроміс і доопрацьовувати кодекс з урахуванням побажань середнього й малого бізнесу.

Після чого слово взяв голова Держкомпідприємництва Михайло Бродський, на якого раптом нахлинули спогади про складне підприємницьке минуле. Таксисти на такий поворот подій вочевидь не розраховували й буквально випровадили чиновника із залу під дружні вигуки «Ганьба!».

Тоді чиновник спробував порозумітися з журналістами: «Підприємці завжди незадоволені, коли їм ставлять касові апарати, але ми пішли їм назустріч і прийняли рішення, що таких апаратів у таксі не буде. Але таксометри встановимо всім, тому що клієнт, який сідає в машину, має бути захищений, а ринок — чесним і прозорим. Не можна сьогодні ставити ціну на Борщагівку — 70 гривень, а завтра — 30. Людина повинна чітко розуміти, скільки їй доведеться заплатити. Ще багато конфліктів виникає тоді, коли вже на місці з пасажира знімають сотню просто тому, що той не запитав, скільки йому коштуватиме дорога».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Також пан Бродський додав, що «крім ста тисяч таксистів, є ще 46 мільйонів громадян, про яких також думає уряд».

— Якщо ми почнемо радитися з усіма, то ніхто не захоче платити податки. А як бути в такому разі лікарям, у яких середня зарплата дві тисячі гривень, і вони не зароблюють 6—8 тисяч, як таксисти? Як бути вчителям і пенсіонерам? Парадокс, але металурги, шахтарі платять податків більше, ніж підприємці, а ми ось уже який рік боїмося їх пальцем зачепити, — почав було чиновник, але його перервали обурені таксисти.

— Чому це все робиться за наш рахунок? Платіть пенсії зі своєї кишені, — не стримувалися люди. — Ми вимагаємо від влади, щоб у Податковому кодексі єдиний податок для таксистів був збережений і плюс пенсійні платежі були в тілі єдиного податку.

Наталія ОВДІЄНКО.

У НОМЕР

КРИМ

Дороговкази продублюють російською. За 150 тисяч

На засіданні постійної комісії Севастопольської міськради з бюджету й фінансів депутати проголосували за рішення витратити майже сто п'ятдесят тисяч гривень на виготовлення дорожніх знаків-табличок. На нових дороговказах назви населених пунктів будуть позначені українською й продубльовані російською мовою. За словами депутата міськради Олександра Сьоміна, джерелом грошей на дублювання члени комісії визначили дорожній фонд. Кошти з нього повинні йти на утримання і ремонт доріг міста.

Микола МАГДИЧ.

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Аеропорт купили москвичі

Нарешті знайшовся покупець на підприємство «Поділля-авіа», яке вісім разів виставлялося на продаж Фондом держмайна. Компанією, що до цього перебувала у комунальній власності, але опинилась у борговій ямі, зацікавилося московське земляцтво вихідців із Хмельниччини. Бажання одного з основних інвесторів придбати український аеропорт вважають цілком прагматичним: так можна вивести частину активів в Україну, позбавивши їх певних бізнесових ризиків у Росії. Від земляка очікують багатомільйонних інвестицій, котрі допомогли б модернізувати аеропорт, поповнити його новою технікою та обладнанням.

Ірина КОЗАК.

ХЕРСОН

Піднялися в антирейтингу боржників у зарплаті

Область піднялася в «десятці» боржників у зарплатах з 8-го на 6-те місце по Україні, **повідомляють «Версии.com».** При цьому 59 відсотків із 29,957 мільйона гривень припадає на обласний центр, тоді як живе там менше третини населення Херсонщини. Приріст заборгованості в місті теж відбувається більш високими темпами, ніж загалом в області. Проте в липні регіону всетаки вдалося виплатити працівникам 1,4 мільярда попередніх зарплат.

ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСТЬ

Крав... поштові скриньки

У злодіїв «найнижчої категорії» з'явилася своя спеціалізація. Приміром, 26-річний кременчужанин, якого днями затримали працівники карного розшуку Автозаводського райвідділу міського управління міліції, цупив поштові скриньки у під'їздах багатоповерхівок в мікрорайоні «Молодіжному». У деяких під'їздах він виривав їх цілими секціями і відносив до пункту прийому металобрухту. За цілу секцію йому вдавалося виручити не більше «четвертака», тоді як збитки сягали кількасот гривень.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Медики проти «оптимізації»

Уряд пропонує вкотре оптимізувати мережу лікарських закладів. Відповідний лист надійшов і до Запорізької міської ради. «Мова вже йде не просто про скорочення ліжкового фонду, а про закриття цілих лікарняних закладів, — коментує голова постійної комісії з охорони здоров'я Запорізької міськради, головний лікар пологового будинку №1 Ірина Денщикова. — Без суттєвого зниження якості медичної допомоги запоріжцям скоротити лікарні вже не вдасться. Подальша «оптимізація» — це вже руйнація. Адже колись у нас у місті було вісім дитячих лікарень зі стаціонарами, тепер — дві».

Ситуацію найближчими днями розгляне депутатська комісія. Тим часом місцеве населення через складну екологічну ситуацію виходить у національні лідери за захворюваністю. Цього спекотного літа кількість померлих у місті мало не вдвічі перевищила кількість новонароджених.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

Один завод — два директори

На ДП «Миколаївський ремонтно-механічний завод» в одному керівному кріслі опинилося відразу два директори. Колишній керівник Володимир Таран, що повернувся після лікарняного на своє робоче місце, і призначений з травня в. о. директора цього ж підприємства Юрій Бондін намагаються один про одного не говорити, утім проблему двовладдя це не знімає.

Про дивну ситуацію на заводі проінформував міську комісію з питань погашення заборгованості у зарплаті перший заступник міського голови Юрій Гранатуров. Річ у тім, що підприємство накопичило мільйонні борги у зарплаті (6 мільйонів 233 тисячі) і до Пенсійного фонду (3 мільйони 335 тисяч гривень).

На засіданні колегії ОДА глава області Микола Круглов наголосив: «Навколо цього підприємства крутиться багато темних особистостей». На виправлення ситуації керівництво одержало тиждень.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

Відкрито нову карантинну лабораторію

У райцентрі Гусятині на Тернопільщині відкрито міську карантинну лабораторію. Аграріям південних районів Тернопільщини тепер не доведеться за 80—120 кілометрів їздити до обласного центру, щоб зробити необхідні аналізи рослин і отримати дозвільні документи. Нова лабораторія візьме на себе половину обсягу роботи, що виконувалася в області. Вона забезпечена кваліфікованими кадрами, сучасною апаратурою й спеціальною літературою. Для області, яка реалізує свій аграрний потенціал, — подія важлива. Завдяки лабораторії аграрії заощадять час і кошти: прискориться видача дозвільних документів, зменшаться транспортні витрати.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Не братимуть гроші за сміття

У Кіровограді триває місячник з благоустрою та впорядкування території обласного центру, що традиційно передує Дню міста. Це свято припадає на третю неділю вересня.

Добрі господарі мають зустрічати гостей у чистому домі, тому влада оголосила про проведення 11 вересня передсвяткового загальноміського суботника. Закликаючи кіровоградців до ретельного прибирання, виконавчий комітет міської ради рекомендував керівництву міського сміттєзвалища приймати зібране населенням і різними організаціями сміття безплатно — аж до закінчення місячника благоустрою. За повідомленням заступника міського голови — директора департаменту житлово-комунального господарства міськради Віктора Кухаренка, підприємство пішло назустріч і погодилося не брати гроші за сміття.

Ольга ПИЛИПЕНКО.

Кіровоград.

Згадали про те, що не повинно повторитися

Фото автора.

У Житомирі відбулася прем'єра вистави «Життя всупереч долі». Це спільна робота Польського театру імені Юзефа Ігнаци Крашевського та Єврейського театру малих форм «Єврейський бульвар». Прем'єру приурочили до двох дат: першого вересня 1939 року почалася Друга світова війна, закінчилася вона теж на початку вересня 65 років тому.

Ідея об'єднати зусилля різних театрів виникла не випадково: 2010-й проголошений ООН роком зближення культур. Сценарій вистави створено за мотивами документальної повісті Лени Ейнхорн «Подорож Ніни», яка розповідає про долі єврейських та польських сімей у роки війни. У виставі показано трагедію євреїв, зігнаних до Варшавського гетто, самовідданість вчинки поляків, які ціною власного життя рятували їх від смерті.

Спектакль можна вважати спільним дітищем трьох мистецьких колективів, адже художнім керівником польського театру є актор Житомирського музично-драматичного театру імені Івана Кочерги Микола Варфоломеєв, а режисером-постановником спектаклю «Життя всупереч долі» — режисер цього ж українського театру Петро Авраменко.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

На знімку: сцена з вистави.

216-й день народження Одеси святкували і малюки, і старики

Одеса відзначила 216-у річницю від дня заснування. Свято розпочалося на Думській площі, де пройшла церемонія нагородження одеситів відзнакою міського голови «Орденом Маразлі». Нагорода вручається раз на рік — у день народження Одеси — і присуджується городянам на знак визнання їх виняткових заслуг.

Кавалерами «Ордена Маразлі» нинішнього року стали академік НАНУ Сергій Андронаті, народний депутат України Сергій Гриневецький, депутат облради Ігор Учитель, полковник у відставці Олександр Рисін, член виконкому міськради Микола Андрієнко, заслужений будівельник України Леонід Крючков.

День міста в Одесі — неробочий, томуврочистості тривали далеко за північ. На Приморському бульварі пройшла виставка квітів, на площі перед Воронцовським палацом і на Соборній площі розігрували шахові спектаклі за участю «живих шахів». У сеансі одночасної гри проти багаторазової чемпіонки світу з шахів Нонни Гапріндашвілі грали 300 одеситів.

На Приморському бульварі відбулися незвичайні змагання — забіги немовлят на дистанцію 7 метрів. 40 маленьких одеситів, яких підбадьорювали батьки і глядачі, успішно дісталися до призів. А на Потьомкінські сходи запрошував грандіозний гала-концерт майстрів мистецтв, який транслювався на всю країну. Концерт можна було подивитися в режимі он-лайн у мережі Інтернет. Йосип Кобзон, Михайло Жванецький, Таїсія Повалій, Ілля Рєзнік, хор Турецького, Лариса Доліна, Еммануїл Віторган, Діма Білан виступали перед 70 тисячами одеситів і гостей міста.

Після концерту над містом розцвів фантастичний феєрверк салюту. Одеса-мама гуляла свої іменини так, як це вміють робити тільки в Одесі — весело, запально, з гумором, посмішками.

На Потьомкінських сходах кореспондент «Голосу України» зустрівся з міським головою Едуардом Гурвіцом. Він сказав, що «День міста святкуватимуть в Одесі вічно, тому що це наше життя, наше найрідніше і найближче свято, що об'єднує одеситів».

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Фото В'ячеслава ТЕНЯКОВА (УНІАН).

У НОМЕР

ЛУГАНСЬК

Відкривається тренінговий центр для бібліотекарів

Центр сприятиме позитивному розвитку бібліотек області завдяки навчанню їхніх працівників і користувачів комп'ютерним технологіям і можливостям інтернету. Щоб досягти мети, починається модульне навчання працівників публічних бібліотек, проведення виїзних освітніх презентацій. Крім цього, тут планують навчати різні вікові й соціальні групи користувачів і впроваджувати нові послуги для населення через вільний доступ до мережі.

Подібні центри за підтримки міжнародної програми «Бібліоміст» створені в області на базі Антрацитівської і Стахановської центральних бібліотек. Відкрити тренінговий центр Луганську допоміг виграний грант у сумі 20 тисяч доларів.

Вл. інф.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ

Газонокосарка для школи

У Созонівській загальноосвітній школі Кіровоградського району з нинішнього навчального року є не лише нове обладнання для кабінету історії, а й газонокосарка для господарських потреб. Їх подарував школі під час урочистостей з нагоди Дня знань голова ОДА Сергій Ларін.

Керівництво навчального закладу задоволене другим подарунком не менш, ніж першим. Адже шкільне господарство — це й ретельно доглянута територія, щодня перебуваючи на якій, діти мають привчатись до акуратності. З огляду на чималу площу шкільного подвір'я, тут планують розбити декоративні газони.

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

Клерк вимагав вісімнадцять тисяч за сприяння

Держслужбовця п'ятої категорії за хабарництво взяли під варту працівники Снігурівської районної прокуратури й УБОЗ УМВС України в області. Клерк виконкому вимагав хабар — 18 тисяч гривень за сприяння в питаннях виділення земельних ділянок на сесії райради. За фактом порушено кримінальну справу.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

На столичній Бессарабській площі відкрито нову скульптурну композицію Володимира Білоконя «Льодяник на паличці».

Фото Андрея НЕСТЕРЕНКА.

Метан змушують працювати

Луганщина продовжує працювати над проектом утилізації звалювального й шахтного метану в співробітництві із Програмою розвитку ООН. Реалізацію проекту розпочато в області ще у 2007 році. На зустрічі першого заступника голови Луганської облради Євгена Харіна з Постійним представником ООН в Україні Адамом Олів'є йшлося про утилізацію шахтного метану, що супроводжує вугільні вироби.

Проблема ця дуже актуальна для Луганщини. Область може багаторазово повторити досвід донецької шахти ім. Засядька, де діє даний проект, оскільки її шахти відомі значною кількістю вмісту супутнього метану. Адам Олів'є зізнався, що в ПРООН не знайдеться коштів для роботи такого масштабу, і звернув увагу на світовий ринок, де існує велика конкуренція серед бажаючих зайнятися цим.

При спільному фінансуванні, вважає Євген Харін, можна вирішити проблеми регіону в контексті глобальних міжнародних проблем, таких як збереження навколишнього середовища. Зокрема, на програму утилізації звалювального метану облрада виділила 1,5 млн. грн., а ПРООН — 300 тис. дол. Крім того, 5 млн. грн. спрямовано через обласний фонд захисту навколишнього середовища на моніторинг полігонів побутових відходів в області та спорудження захисного екрана й рекультивацію найбільшого з них — Луганського.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Хасидів охоронятимуть 400 міліціонерів

До охорони громадського порядку в місті Умань Черкаської області під час святкування Рош-га-Шана (Нового року за іудейським календарем, який відзначатимуть 5—9 вересня), буде залучено понад 400 працівників міліції. Вони працюватимуть по 12 годин, **інформує УНІАН.**

Крім того, цього року хасиди відзначатимуть 200-річчя з дня смерті цадика Нахмана. Тож маленьке українське містечко готується зустріти понад 20 тисяч паломників. Найбільше прочан має прибути з Ізраїлю. **Як повідомили у відділі зв'язків з громадськістю Головного управління МВС в Черкаській області,** для гостей випущено понад 30 тисяч примірників пам'яток англійською та російською мовами щодо того, як правильно себе поводити, щоб не стати жертвою злочину. У Міністерстві внутрішніх справ України та в Умані буде організовано оперативні штаби, куди надходитиме вся інформація щодо приїзду та перебування хасидів. Крім того, працівники міліції супроводжуватимуть автобуси з Києва та інших міст, на яких прибуватимуть гості. В Умані для паломників розроблено пропускну систему.

Купити землю занадто складно

Доходи Львівського бюджету від продажу землі залишають бажати кращого. «Загалом станом на 2 вересня 2010 року до міського бюджету від викупу землі надійшло 13 мільйонів 420 тисяч гривень. Це менше 10% від річного плану.», — повідомила на брифінгу заступник начальника міського управління природних ресурсів і регулювання земельних відносин Ірина Гримак.

Такий стан справ, за словами чиновників, пов'язаний з тиском податкової системи на покупців і з роботою правоохоронних органів. За словами Ірини Гримак, приватні підприємці фактично не мають можливості купувати землю через законодавче обмеження їхніх оборотних коштів. «Сьогодні ми покладаємо основну надію на іноземних інвесторів. Щоправда, для них також існує ряд обмежень, через які оформлення договорів купівлі-продажу землі проходить складно й довго», зазначила вона.

Чотирьох із ста названо!

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Учора в столичному готелі «Інтерконтиненталь» відбулася офіційна презентація проекту «Друзі УЄФА Євро-2012», на якій було представлено й чотирьох відомих українців, які отримали статус «друга» чемпіонату. Їх буде по сто у кожній приймаючій країні. Половину місцеві оргкомітети оберуть з числа публічних осіб. Решта місць буде для всіх бажаючих віком від 5 до 95 років, котрих оберуть за допомогою різних конкурсів.

Честь стати першими українськими представниками в новому проекті випала президенту Національного Олімпійського комітету (НОК) України, Герою України, олімпійському чемпіону **Сергію Бубці**, президенту Федерації легкої атлетики України, члену Міжнародного Олімпійського комітету, володарю двох золотих олімпійських медалей **Валерію Борзову**, музиканту, вокалісту, лідеру гурту «Океан Ельзи» **Святославу Вакарчуку** та засновнику найпопулярнішого дитячого видавництва країни «А-ба-ба-га-ла-ма-га» **Івану Малковичу**.

Сергій Бубка висловив вдячність організаторам проекту за високу довіру. За його словами, Україна демонструє єдність у підготовці до Євро-2012. «Я впевнений, Євро буде проведене успішно і ми пишатимемося тим, на якому високому рівні ми провели цей чемпіонат», — сказав лідер національного олімпійського руху.

Віце-прем'єр України Борис Колесніков нагадав, що 50 років тому збірна СРСР виграла Кубок Європи і стала першим чемпіоном континенту. У тій славній команді грав і київський динамівець Юрій Войнов. Було б добре, якби Кубок Анрі Делоне за перемогу в чемпіонаті Європи (стояв на сцені під час цієї презентації) виграла і національна команда України через два роки.

Про етапи підготовки до Євро-2012 згадав президент ФФУ Григорій Суркіс. Сьогодні перед товариським матчем Польща—Україна в Лодзі відбудеться така само акція. Керівник національної федерації розповів кореспонденту «Голосу України», що, за його інформацією, одним із перших в лавах «Друзів Євро-2012» з польського боку буде екс-президент сусідньої країни Лех Валенса.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: перший квартет «Друзів УЄФА Євро-2012» від України — Святослав Вакарчук, Іван Малкович, Валерій Борзов і Сергій Бубка.

Індекс людського розвитку в Україні вищий, ніж у середньому в світі, однак нижчий, ніж у країнах Центральної, Східної Європи та СНД. Про це повідомила на презентації національної доповіді «Цілі розвитку тисячоріччя. Україна–2010» директор Інституту демографії і соціальних досліджень НАНУ Елла Лібанова

Президент Франції Ніколя САРКОЗІ заявив, що влада продовжить проводити висилку циганів, які нелегально проживають на території країни

ІТАЛІЯ

Кому дістанеться «Золотий лев», вирішить Тарантіно

В Італії триває 67-й Венеціанський кінофестиваль. У його конкурсній програмі представлено 24 фільми. Головою журі цього року став американський режисер Квентін Тарантіно. Підсумки кінофестивалю підіб'ють 11 вересня. Переможець одержить головний приз — статуетку «Золотий лев».

На знімку: американські режисери Квентін Тарантіно (ліворуч) **і Роберт Родрігес.**
Фото Photoshot (Укрінформ).

ІЗРАЇЛЬ—ПАЛЕСТИНА

Махмуд Аббас і Біньямін Нетаньяху вперше за два роки потисли один одному руки

Перший раунд прямих палестино-ізраїльських переговорів завершено. Вони відновились у Вашингтоні після майже дворічної перерви. За підсумками зустрічі прем'єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньяху й голова палестинської адміністрації Махмуд Аббас домовилися почати розробку рамкової угоди й надалі регулярно проводити двосторонні зустрічі. «У нас з'явилася безпрецедентна можливість закінчити віковий конфлікт. Але перед нами стоять завдання покласти край кровопролиттю, гарантувати безпеку в майбутньому й дати надію нашим дітям та онукам», — сказав після закінчення переговорів ізраїльський лідер.

США

Ураган «Ерл» втрачає силу

Ураган «Ерл», що наближається до східного узбережжя США, ослабшав до другого ступеня й тепер є, точно кажучи, штормом — але, як і раніше, небезпечним. Швидкість вітру перевищує 60 м/с.

Фахівці вважають, що під удар стихії сьогодні й завтра потраплять більше півтора мільйонів жителів штатів Північна Кароліна й Вірджинія. Дано вказівку евакуювати з прибережних районів сто тисяч осіб — в основному відпочивальників. У понеділок (6 вересня) у США відзначають День Праці, що вважається вихідним і формально закриває пляжний сезон. «Ерл» серйозно порушив плани тих американців, які вирішили провести вихідні на океанському березі. Очікується, що шторм принесе зливи й високі хвилі. Вони можуть спричинити повені у прибережних низинах.

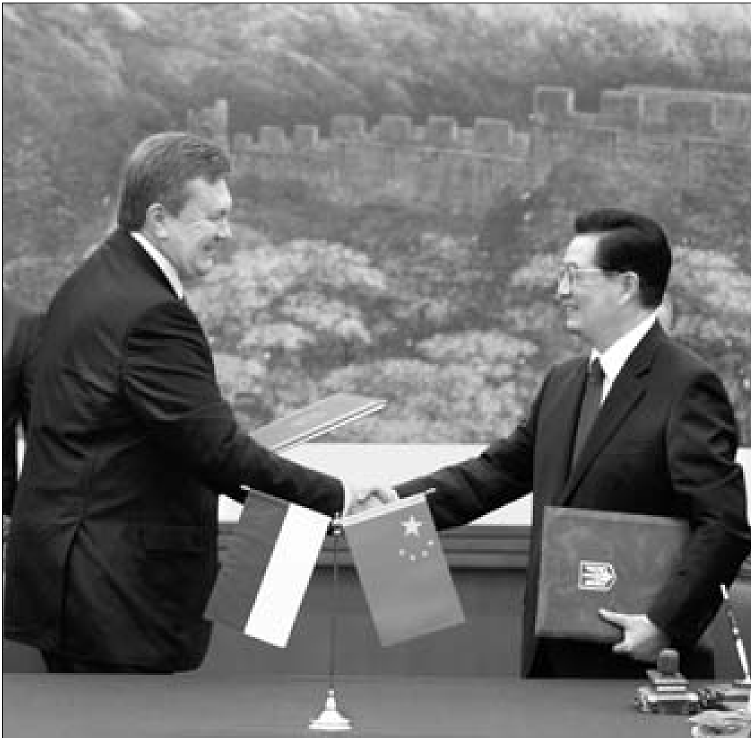
Багато аеропортів східного узбережжя США вже оголосили про можливі збої в розкладі й скасування деяких рейсів, **передає «Євроньюз».**

Інвестиційні проекти сягнуть чотирьох мільярдів доларів

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Після чого у присутності лідерів двох країн було підписано 13 двосторонніх документів. Серед них особливо варто відзначити такі: Дорожня карта українсько-китайських відносин на 2010-2012 роки; Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Китайської Народної Республіки про співробітництво в галузі захисту і карантину рослин; Програма українсько-китайського співробітництва в галузі дослідження і використання космічного простору в мирних цілях на 2011—2015 роки; Протокол між Державною митною службою України та Державною митною адміністрацією Китайської Народної Республіки про взаємну допомогу у перевірці достовірності задекларованої вартості товарів; Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом КНР про надання уряду України безоплатної допомоги; Угода про створення Спільної ділової ради між Торгово-промисловою палатою України та китайським Комітетом сприяння міжнародній торгівлі.

Загалом за результатами переговорів Віктор Янукович заявив, що Україна і Китай домовилися про інвестиційні проекти обсягом близько 4 мільярди доларів. Особливо цікавим виглядає проект будівництва залізниці від Києва до Борисполя. Китайські банки нададуть кредит в 1 мільярд доларів на будівництво залізничної вітки, яка сполучить українську столицю і міжнародний аеропорт «Бориспіль», повідомляє агентство Сіньхуа. Будівництво планується почати 2011 року і закінчити за три роки.

На знімку: Голова КНР Ху Цзіньтао та Президент України Віктор Янукович.
Фото Андрія МОСІЄНКА (Прес-служба Президента України).

Політична гречка

Росію охопив продовольчий скандал, більше того — криза, в яку втягнуті і президент, і прем'єр-міністр, і вся еліта країни. Ціни у магазинах стрімко зростають, продукти харчування зникають із прилавків, народ обурюється, а влада з усіх екранів переконує обивателів у тому, що країна не голодуватиме, бо засіки Батьківщини повні зерна і м'яса.

Спочатку російські чиновники нерозумно заперечували, (через те, що харчуються, певно, у ресторанах), очевидний факт — ціни на крупи, хліб, рис, молоко, борошно, масло, яйця поповзли вгору й передусім стали недоступними для пенсіонерів і незаможних. Приміром, за даними департаменту розвитку конкуренції, у 42 регіонах зростання цін на гречку за минулий місяць становить 30,2 відсотка, у Волгоградській, Білгородській областях і Бурятії — 84,2 відсотка.

Затим з'явилася низка голосних заяв і викриттів. Міністри поскаржилися, що спекотне літо, пожежі, посуха, непогода спричинили те, що зерна у Росії зібрано на 30 відсотків менше, ніж торік. Природно, спекулянти вирішили заробити на поганій погоді й народному горі. Гарант Конституції Дмитро Медведєв провів продовольчу Держраду, і провину за дорогі рис і гречку, спорожнілі прилавки поклав на спекулянтів і посередників. Прем'єр-міністр Володимир Путін, послухавши президента, наклав ембарго на експорт зерна — «оскільки зернові культури на зовнішніх ринках стрімко дорожчають, а російські перекупники відправляють туди зерно у величезних кількостях». У свою чергу, газети та правозахисники, маргінальна російська опозиція зажадали ввести політику регулювання цін, дешеві продовольчі пакети для бідних і посадити у в'язницю тих, хто завищує ціни на продукти харчування. А у Володимира Жириновського, приміром, рецепт боротьби з «гречаними бунтами» і зовсім простий. Лідер ліберальних демократів зажадав заарештувати й розстріляти всіх директорів продовольчих супермаркетів, як і голів зернових і молочних спілок. У відповідь на вимоги віце-спікера Державної думи федеральна антимонопольна служба з гордістю заявила, що порушила 59 кримінальних справ за порушення, пов'язані із завищенням цін на харчування.

Та не всі у Росії списують продовольчу кризу, що виникла, на «стихійні лиха». Багато хто звинувачує політичний режим і непрофесійних чиновників.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

Варшава не відмовляється бути «нашим адвокатом у Брюсселі»

Україна в Євросоюзі є польською турботою. Про це в інтерв'ю французькому телеканалу «FRANCE 24» заявив Президент Польщі Броніслав Комаровський, який перебуває з першим візитом у Парижі.

Відповідаючи на запитання журналістів, чи Україна і Туреччина повинні мати перспективу членства у ЄС, глава польської держави наголосив, що Варшава не зачиняє за собою двері Євросоюзу перед іншими і послідовно виступає за відкриття ЄС для всіх країн, які відповідають демократичним критеріям. За словами Броніслава Комаровського, особливо польське керівництво турбується про те, щоб цим критеріям відповідала Україна.

Цю заяву можна сприймати як сигнал Польщі про намір продовжувати підтримувати Україну на європейській арені. Радники президента з питань «східної політики» рекомендують йому розвивати відносини з Києвом не менш активно, ніж з Москвою. Історичним завданням Комаровського, на думку польських аналітиків, повинно стати встановлення близького діалогу з його українським візаві Віктором Януковичем, який намагається балансувати між Москвою і Брюсселем. «Це вимагатиме зусиль. Можливо, результат буде досягнутий не одразу, але варто спробувати», — **пише Марцін Войцеховський, публіцист «Газети виборчої», що спеціалізується на українсько-польських відносинах.** Прагматизм нового українського керівництва дає підстави сподіватися, що головною сферою співпраці стануть врешті-решт спільні економічні проекти, які реалізовуватимуться краще, ніж за його попередників.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

ФОТОФАКТ

У бельгійському місті Льєж відкрилася виставка «SOS Planet», мета якої — переконати суспільство в необхідності захищати нашу планету.

Фото Сіньхуа (Укрінформ).

Мораторій на нафтовидобуток можуть продовжити через... помилкове повідомлення

Чергова аварія на нафтовій платформі в Мексиканській затоці спровокувала паніку в США, де ще не оправилися від найбільшого вибуху на платформі British Petroleum (BP), **повідомляє РІА «Новости».** Річ у тому, що представники Берегової охорони країни поспішили заявити про нафтову пляму завдовжки близько 1,5 кілометра й завширшки 30 метрів, що нібито поширювалася в районі аварії.

Як з'ясувалося пізніше, інформація про розлив нафти була помилкова — видимості заважала пожежа. Експерти побоюються, що інцидент може спровокувати продовження мораторію на буріння в прибережних водах, хоча компанії, які оперують у Мексиканській затоці, забезпечують майже третину потреб США в «чорному золоті». Нагадаємо, тимчасову заборону буріння було встановлено до 30 листопада 2010 року, що залишило без роботи понад 23 тисячі американців.

Тим часом британська компанія BP, винна в безпрецедентному розливі нафти в затоці, уже витратила майже 8 млрд. дол. на ліквідацію наслідків аварії, будівництво додаткових «розвантажувальних» свердловин, герметизацію свердловини, гранти прибережним країнам і виплати за позовами. До BP уже подано, щонайменше, 127 тисяч позовів від потерпілих.

«Народе мій, до тебе ще я верну, і в смерті обернуся до життя...»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

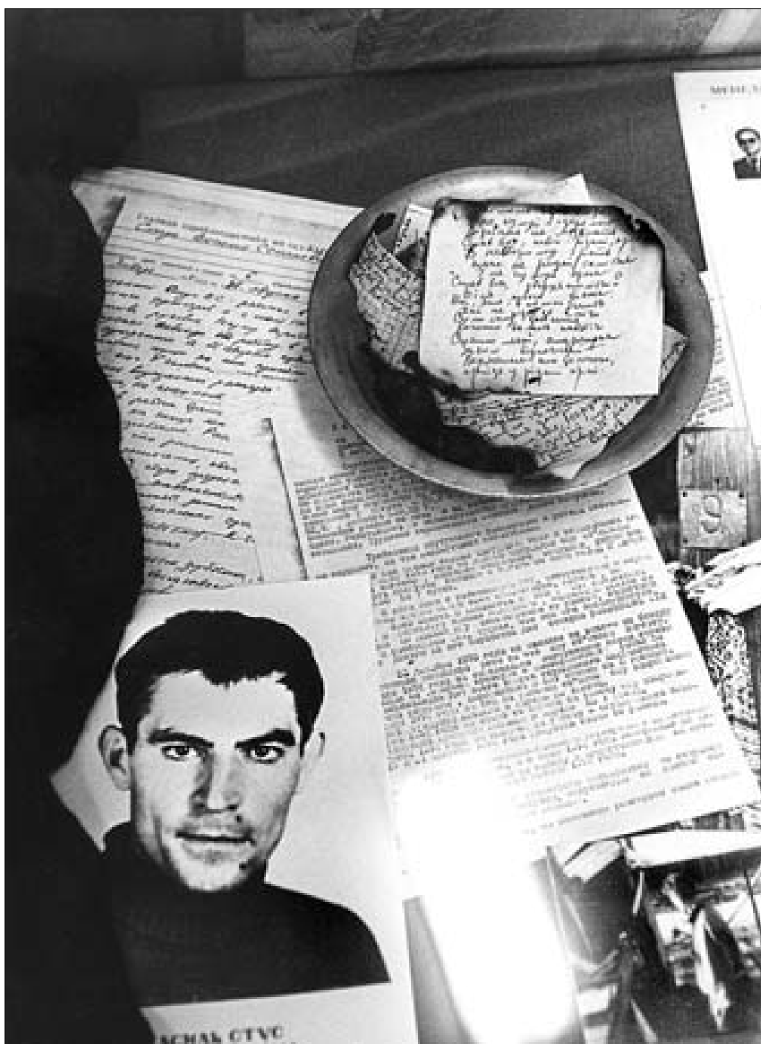
Вперше Василя Стуса заарештували в 1972 році за популярним у ті часи звинуваченням — «проведення антирадянської агітації і пропаганди». Так у країні з її «найгуманнішим ладом» оцінили його вірші та правозахисні статті, де за «наклеп» на дійсність правила незручна для режиму правда. Після п'яти років ув'язнення у Мордовії та трьох років заслання на Колимі поет не довго пив повітря умовної волі. Вдруге його як «особливо небезпечного рецидивіста» кинули за грати в травні 1980 року. Радянський Союз готувався до Олімпійських ігор і «санація» великих міст від дисидентів—членів Гельсінкської групи була важливішим завданням, ніж «дезактивація» столиці від соціально небажаних елементів — повій та бомжів. Десять років таборів особливого режиму та п'ять років заслання — новий «рекорд», що належало взяти політв'язневі-бунтарю. Він і привів його на останню сходинку життєвого «п'єдесталу» — установу ВС-389/36 у далекому уральському Кучино.

Що ховалося за цією загадковою абревіатурою, **розповідає колишній «в'язень сумління», відомий правозахисник, лауреат премії імені Василя Стуса Василь Овсієнко:**

— Історія цього останнього заповідника ГУЛАГу коротка. Від 1 березня 1980-го до 8 грудня 1987 року через нього перейшло всього 56 в'язнів. Ця «установа» скоро стала відомою у світі як «табір смерті», бо вісім її в'язнів загинули... Фактично це був не табір, а тюрма з наджорстоким режимом утримання. Якщо в кримінальних таборах рецидивістів виводили в цехи робочої зони, то ми й працювали в камерах. Прогулянки нам давалося годину на добу в обшитому бляхою дворику два на три метри, заснованому вгорі колючим дротом, а на помості — наглядач... Огорож довкола зони різного типу сім — до дроту під напругою включно... Харчування наше коштувало 24—25 рублів на місяць, вода іржава та смердюча, бо приміщення стоїть на болоті: підкоп неможливий... Та найважче було витримувати психологічний тиск...

Пан Овсієнко згадує, що Василя Стуса особливо нещадно почали «пресувати» з 1983 року. В лютому його на рік запроторили в одиночку. «Коли він звідти вийшов, то нас звели у 18-й камері десь на півтора місяця. Я перечитав його грубий саморобний зошит у блакитній обкладинці з кількома десятками віршів, написаних верлібром, та зошит з перекладами 11 елегій Рільке (Василь Стус знав кілька європейських мов і блискуче перекладав на українську Кіплінга, Гете і Рільке. — **Авт.**)... В останніх листах цю збірку Василь іменує «Птах душі»... Та «Птах» не вилетів із-за грат. Це ще один злочин проти української культури... І не тішмо себе солодкою казочкою, що рукописи не горять. Михайлина Коцюбинська каже, що Стусова творчість — як дерево з обрубаною вершиною. З п'яти його кучинських років залишилося всього 44 листи, кілька віршів і текст, названий у виданнях «З таборового зошита»...

Не виключено, що цей текст і став тією вибуховою силою, яка знищила самого автора. Адже репресивно-тоталітарна влада не могла йому пробачити появу «таборового зошита» в друку на Заході. Ще одним каталізатором загибелі поета за нез'ясованих обставин, ймовірно, було і висунення його творчості на здобуття Нобелівської премії з літератури. Кремль, переконаний пан Овсієнко, не міг допустити, щоб українець, та ще ув'язнений за політичними мотивами, став лауреатом. А немає людини, зникає проблема. Адже Нобелівську премію присуджують тільки живим...

Фоторепродукція Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Василь Стус міг терпіти голод і холод, але не «табу» на творчість.

В останні дні серпня 1985 року Василя Стуса за «порушення форми заправлення ліжка» вчергове кинули в карцер. «Злісний порушник естетики інтер'єру камери» оголосив голодний бунт. А в ніч з 3 на 4 вересня обірвався його страдницький земний шлях...

«Це цілком можливо, що смерть настала від серцевого нападу, — припускає Василь Овсієнко. — Але зважмо, що Стус тримав голодівку в холодному карцері, маючи на собі лише одяг. Постіль не видається. Хіба капці під голову. Сонце в той карцер не заглядає. Вранці ми бачили на своїй камері лід на шибках. А Стус не мав чим укритися. І енергії, щоб зігрітися, не мав...». Утім, побратим поета просить зважити і на те, що незабаром нагла смерть загадково прибрала з життя трьох працівників установи — свідків загибелі Стуса. «Усе це викликає серйозні сумніви, чи справді його смерть настала внаслідок серцевого нападу». Хоча, що тепер гадати, — і в безпосередньому виконанні смертного вироку, і в опосередкованому винуватець один: нещадний тодішній режим. Він не «посоромився» виморювати голодом мільйони, розстрілювати українське Відродження, випалювати національну свідомість поневолених народів. Він не «бентежився» і катуванням найяскравіших носіїв генотипу українства.

Лише 1989 року останки Василя Стуса вдалося перевезти в Україну й урочисто захоронити на Байковому цвинтарі. Ще через чотири роки йому посмертно присвоєно Шевченківську премію. Його творчість вивчають школярі і студенти. Збулося пророцтво поета: він «вернув» до свого народу і «в смерті обернувся до життя». Та, на жаль, погрібний подих чусовського карцеру ще й нині долітає до його рідної землі. Новітні вандали відмовляються присвоїти ім'я Стуса Донецькому університетові, де він колись навчався, бо «на Донбасі є достойніші люди». «Достойніші» виполюють посіяні його поетичною і громадською працею паростки людської і національної гідності. Причин для серцевого нападу багато. Але... *«Коли життя забране — крихт я не потребую... Психологічно я розумів, що тюремна брама вже відкрилася для мене, що днями вона зачиниться за мною — і зачиниться надовго... Але голови гнути я не збирався, бодай що б там було. За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загину* (**«З таборового зошита»**)».

Україна стоїть за успадкованою творчістю Стуса, де кожен рядок — оголений нерв, біль і надзвичайно висока художня естетика. І після трагічного передчасного загину він обстає за честь свого народу!

Людмила КОХАНЕЦЬ.

З бідністю боротимемося ще довго

Учора в Києві презентували Національну доповідь «Цілі розвитку тисячоліття. Україна–2010». Підбито такий собі своєрідний підсумок, як наша країна виконує взяті на себе раніше зобов'язання у сфері людського розвитку. Організатори заходу — Міністерство економіки та представництво ООН в Україні.

Нагадаємо, у 2000 році під час проведення світового саміту лідери 189 держав, також і Президент України, підписали Декларацію тисячоліття Організації Об'єднаних Націй. Від імені своїх народів вони визначили напрями, які згодом стали відомі як Цілі розвитку тисячоліття. Країни зобов'язалися досягти окреслених завдань, щоб зробити наш світ кращим для усього людства — вже до 2015 року.

Наша держава взялася виконувати сім цілей.

1. *Серед завдань задля* ***подолання бідності*** *в Україні — ліквідувати до 2015 року бідність за критерієм «5 доларів на добу».* Тобто вартість добового споживання кожної людини має бути не менша за визначену суму. Нині, за оцінками, в Україні 5% «не вписуються» в цей показник. А доходи кожного п'ятого нижчі від рівня практичного прожиткового мінімуму. *Передбачалося знизити частку населення, яке опинилося за національною межею бідності, до 18,4%.* Сьогодні, відзначається у доповіді, «зрозуміло, що досягти згаданого цільового індикатора до 2015 року не вдасться».

2. ***Забезпечення якісної освітою впродовж життя*** *передбачає підвищення рівня охоплення освітою, її якість. Приміром, щоб у 2015 році 60% дітлахів 3—5 років відвідували дошкільні навчальні заклади в селах, 95% — у містах.*

Навряд чи впораємося й з цим завданням, адже, згідно з доповіддю, «за останні 5 років спостерігається збільшення кількості знедолених дітей в Україні. На початок 2009-го у країні налічувалося 103,5 тисячі дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» — на півтисячі більше порівняно з 2008-м. «Проблемним є доступ до дошкільної освіти у великих містах та в сільській місцевості». «Складним залишається становище сільських шкіл у віддалених районах. Організованим підвезенням забезпечено лише 83,9% учнів у 2009—2010 навчальному році з числа тих, хто цього потребує» — таких у країні 329,5 тисячі... «Середній вік опорних шкіл становить 37 років. Шкільні будівлі потребують термінового ремонту: і капітального, і поточного. Лише у 27,8% загальноосвітніх навчальних закладів працюють медпункти».

3. *На шляху до* ***гендерної рівності*** *забезпечити співвідношення жінок і чоловіків не менш як 30 до 70% у представницьких органах влади та на вищих щаблях виконавчої влади. А також скоротити наполовину розрив у доходах жінок і чоловіків.*

Якщо в середньому в Європейському Союзі жінки посідають близько 30% парламентських місць, а в країнах Північної Європи навіть більше (наприклад, у Швеції — 47, Фінляндії — 40, Норвегії — 39%), то в Україні впродовж усього періоду незалежності їхня частка серед народних депутатів не перевищувала 8%. Водночас середні доходи жінок становлять близько двох третин від середніх доходів чоловіків.

4—5. *Турбота про здоров'я нації, яке, зокрема, залежить від належного догляду за немовлятами та турботи про їх матерів. Перед Україною тут стоїть завдання —* ***зменшення дитячої смертності та поліпшення здоров'я матерів.***

Упродовж 1995—2009 років (за винятком 2005-го та 2007-го) спостерігалося зниження рівня смертності немовлят: з 14,7 до 9,4 на тисячу народжених живими. З частиною завдання ми майже впоралися, адже «контрольний» показник 2015 року — 9,3.

Водночас за рівнем смертності дітей від одного до п'яти років Україна відрізняється від «розвинених європейських країн» тим, що в нашій державі висока смертність малюків від «зовнішніх» причин, тобто тих, яким можна запобігти. Так, за даними Держкомстату, у 2009 році від зовнішніх причин загинула майже кожна третя дитина з числа померлих. Більшості цих смертей можна було уникнути за умови належного догляду за дитиною.

6. ***Обмеження поширення ВІЛ-інфекції/СНІДу та туберкульозу і започаткування тенденції до скорочення їх масштабів.***

Перспектив щодо виконання цієї цілі майже ніяких. «В Україні масштаби епідемії ВІЛ-інфекції/СНІДу продовжують зростати... За останні п'ять років від хвороби, зумовленої ВІЛ, померли 22824 особи... Динаміка... свідчить про постійне зростання... кількості ВІЛ-інфікованих жінок репродуктивного віку...» «Щодо епідемії туберкульозу в Україні, то, враховуючи соціальне підґрунтя поширення хвороби,.. країна не може розраховувати на її ліквідацію», — йдеться у доповіді.

7. ***Сталий розвиток довкілля.*** *Збільшити задля цього до 2015 року частку населення, що має доступ до централізованого водопостачання, зокрема до 90% міського населення та до 30% сільського. Стабілізувати до 2020 року викиди парникових газів на рівні, що на 20% нижче від показника 1990 року. Збільшити до 2015 року лісистість території України до 16,1% та площу природоохоронних територій.*

Упродовж останніх років спостерігається відносна стабілізація рівня техногенного навантаження. Але обумовлено це спадом виробництва. Викиди парникових газів знизилися на 50% після 1990 року у зв'язку «із занепадом економічної активності». Лісистість як була 15,6%, такою само й залишається, «і є недостатньою». А 362 сільські населені пункти користуються привізною водою...

Доповідь вивчала Галина КВІТКА.

Тварини радують, лікують і потребують турботи

КУТОЧОК ПРИРОДИ

У Миколаївському зоопарку завжди велелюдно. За рік це популярне місце відвідують близько 250 тисяч осіб з різних куточків України та зарубіжжя.

Дорослі й діти подовгу захоплено спостерігають за поведінкою малих звірят. Тільки замисліться: щорічно тут розмножується близько 150 видів тварин.

Миколаївському зоопарку, заснованому міським головою Миколою Леонтовичем, наступного року виповнюється 110 літ. Уже в дореволюційний час колекція Леонтовича була широко відома в Європі. Як на ті часи, приватний акваріум міського голови було обладнано за останнім словом науки й техніки — з електричними компресорами й підігрівачами.

Цікаво й те, що зоопарк не припиняв роботу навіть у роки окупації. У музеї зберігаються справжні вхідні квитки того часу — українською й німецькою мовами номіналом 50 копійок і карбованець. Є і книга відгуків відвідувачів з 1937-го по 1952 рік — три сторінки воєнного періоду, на жаль, відсутні. Відступаючи, фашисти застрелили ведмедів і левів, але замінувати зоопарк, хвалити Бога, не встигли.

У п'ятдесяті роки колекція зоопарку значно збільшилася — з'явилися пуми, сніжний барс, білі ведмеді, плямиста гієна, гімалайський ведмідь. Старожили розповідають, що слониху Мері, яка оселилася в Миколаївському зоопарку, подарував Микиті Сергійовичу Хрущову прем'єр-міністр Індії Джавахарлал Неру.

З кожним роком зоосад розширювався, йому було вочевидь тісно на маленькому клаптику землі. Будівництво нового зоопарку на 20 гектарах землі в районі міжміського автовокзалу розпочалося в 1974 році методом народної толоки, в якій брали участь понад сто організацій міста й області. Через чотири роки гарний фасад органічно прикрасила скульптура Мауглі та Багіри, що стала потім емблемою зоопарку.

За результатами роботи Миколаївський зоопарк прийнято до Європейської асоціації зоопарків і акваріумів (EAZA). Він бере активну участь в 18 європейських програмах розведення рідкісних видів (ЕЕР), входить до Євразійської регіональної асоціації зоопарків і акваріумів (ЄАРАЗА), до Міжнародної системи обліку тварин (ISIS). А сім років тому Миколаївський зоопарк, один із зоопарків України, став членом Всесвітньої асоціації зоопарків і акваріумів (WAZA), що об'єднує 210 найкращих зоопарків та акваріумів планети.

Сьогодні Миколаївський зоопарк має найбільшу колекцію тварин — 5 тисяч екземплярів 450 видів. Більш як півсотні видів можна побачити тільки тут.

— Планів — дуже багато. Незабаром ми повинні одержати нових тварин з європейських зоопарків. У Миколаєві вже обжилися японські журавлі, з Києва прибув зубр, в обмін на наших птахів з Харкова приїхала самка гуанако, — розповів «Голосу України» заслужений працівник культури, директор Миколаївського зоопарку **Володимир Топчій (на знімку)**. — Незабаром буде готовий великий сучасний акваріум для європейської видри, у критому вольєрі розміром 900 квадратних метрів уже оселилися птахи. Екскурсії по зоопарку, до слова, в нас безкоштовні. У нас уже 74 роки активно працює гурток юних натуралістів. У рамках спільної програми співробітництва з Миколаївським центром соціальної реабілітації дітей-інвалідів на базі зоопарку проводять сеанси зоотерапії.

Володимир Миколайович повідомив, що працівники зоопарку вже тепер готуються до великого й відповідального заходу — 17-ї конференції Євразійської асоціації зоопарків та акваріумів, що відбудеться в Миколаєві. Очікується приїзд великої делегації гостей з 15 країн світу.

Уже прощаючись, директор не втримався й з гіркотою промовив:

— Найбільша проблема українських зоопарків у тому, що вони нікому не потрібні. На утримання Миколаївського зоопарку на рік витрачається 22 мільйони гривень. Місто може виділити вісім мільйонів, п'ять заробимо самі, а де взяти решту? Будівлі потрібно ремонтувати щорічно, деякі потребують капітального ремонту. Те, що відбулося в київському зоопарку, — результат відношення влади до наших проблем. В Україні всього сім зоопарків, що мають статус загальнодержавного значення. Згідно із законом про природно-заповідний фонд такі зоопарки повинні фінансуватися з державного бюджету, але ця норма не виконується.

Галина ПОРФИР'ЄВА.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Миколаїв.

ОБ'ЄКТИВ

27 серпня. Івано-Франківськ. Урочистості з нагоди 154-ї річниці від дня народження Івана Франка.

28 серпня. Відкрито новий термінал міжнародного аеропорту «Харків».

30 серпня. Під час позачергової сесії Верховної Ради України 264-ма голосами ухвалено в цілому зміни до Закону «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», підготовленого Олександром Єфремовим.

29 серпня. Миколаїв. Показові стрибки з парашутом з нагоди Дня авіації льотчиків бригади тактичної авіації ВПС ЗС України на аеродромі Кульбакіне.

31 серпня. В столичному Українському домі відкрився Перший всеукраїнський форум оборонної промисловості.

1 вересня. В Україні — День знань.

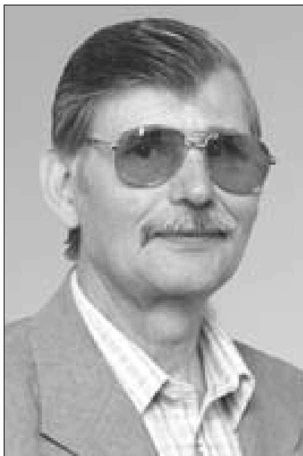
2 вересня. За участю Прем'єр-міністра України Миколи Азарова відбулося покладання квітів до могили Невідомого солдата у столичному парку Вічної Слави з нагоди відзначення 65-ї річниці закінчення Другої світової війни.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА, Андрія НЕСТЕРЕНКА та Укрінформу

Злочин проти Землі і Неба

Усвідомлюю: це може видатися емоційним перебільшенням, публіцистично загостреним сприйняттям події, тому намагатимусь утримуватися від особистісних оцінок — нехай насамперед говорять документи і факти.

Почнім з найголовнішого, основоположного: 28 листопада 2006 року Верховна Рада України прийняла Закон «Про Голодомор 1932-1933 років в Україні», в якому зафіксовано: «Стаття 1. Голодомор 1932—1933 років в Україні є геноцидом Українського народу.

Стаття 2. Публічне заперечення Голодомору 1932—1933 років в Україні визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності Українського народу і є протиправним».

У преамбулі до закону сказано, що він прийнятий відповідно до Конвенції ООН «Про запобігання злочину геноциду та покарання з нього» від 9 грудня 1948 року. У першій статті цього міжнародного документа, який ратифікували, а тому мають дотримуватися всі країни світу — члени ООН, дано таку правову характеристику геноциду: «Договірні Сторони підтверджують, що геноцид, незалежно від того, здійснюється він у мирний чи воєнний час, є злочином, який порушує норми міжнародного права і проти якого вони зобов'язуються вживати заходів попередження і карати за його здійснення».

Зосередьмо увагу в наведених документах на двох найважливіших правових нормах: 1) найвищий законодавчий орган Української держави, який тільки єдиний має повноваження схвалювати обов'язкові для всього суспільства правові норми, визнав Голодомор 1932-1933 рр. в Україні — геноцидом;

2) найвищий міжнародний правовий орган — Організація Об'єднаних Націй, до складу якого входить й Україна — до того ж як один із співзасновників, — визнав Геноцид злочином проти людяності і людства.

> «Стаття II. У даній Конвенції під геноцидом розуміються наступні дії, які здійснюються з наміром знищити, повністю або частково, якусь національну, етнічну, расову або релігійну групу як таку...»

В тім час Президент України В. Янукович, який є главою нашої держави, має повноваження виступати скрізь від її імені, а також зобов'язаний бути гарантом у дотриманні Конституції і законності, у своїх виступах на різних міжнародних форумах (в тому числі й 27 квітня 2010 року на сесії Парламентської Асамблеї Ради Європи у Страсбурзі) заявив буквально таке: «Визнати Голодомор в Україні, як факт геноциду, неправильно і несправедливо». Наступного дня, 28 квітня, ПАРЄ розглядала проект резолюції щодо Голодомору в Україні, і заява Президента, звісно ж, не могла не вплинути на остаточну редакцію її змісту. Бо кому тепер потрібне непросте рішення, якого добивалася попередня українська влада, але проти якого настирливо виступає Росія, якщо його заперечує нинішній глава Української держави? То хто ж він такий, Президент України Янукович? Адже ще раз нагадаю: згідно з положенням українського закону, Голодомор 1932—1933 рр. таки є геноцидом, а його публічне заперечення визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв, приниженням гідності Українського народу і є протиправним. Але ж, хіба позиція В. Януковича стала для когось несподіванкою? Адже тоді, коли приймався закон, за нього одностайно проголосували депутати двох фракцій — БЮТ і «НУ—НС» — і лише двоє із фракції Партії регіонів — Тарас Чорновіл і Ганна Герман. Не могли ці двоє галичан аж так принизити себе перед своїми земляками, аби заперечувати найстрашнішу трагедію, яку пережили українці в XX ст. Подейкували навіть, що проти них колеги застосують санкції покарання, але все обійшлося згадкою про плюралізм і демократію. Янукович був на той час керівником фракції регіоналів, які разом з комуністами люто заперечували визнання Голодомору 1932-1933 років актом геноциду Українського народу. Юлія Тимошенко була лідером Блоку свого імені, який, власне, й став вирішальним у прийнятті закону. Забули? Це питання хотілося б поставити тим українським патентованим суперпатріотам і галицьким хруням, які з такою наполегливістю торували дорогу до президентської влади Януковичу, стверджуючи, що саме Тимошенко є найбільшим злом для України. Таких співставлень і запитань виникає сьогодні чимало.

Та повернімося ще раз до цитованої Конвенції ООН від 9 грудня 1948 р., в якій визначено, які дії слід вважати геноцидом:

«Стаття II. У даній Конвенції під геноцидом розуміються наступні дії, які здійснюються з наміром знищити, повністю або частково, якусь національну, етнічну, расову або релігійну групу як таку:

а) убивство членів такої групи;

б) нанесення серйозних тілесних пошкоджень або розумового розладу членам такої групи;

в) навмисне створення для якоїсь групи людей таких життєвих умов, які призводять до її повного або часткового фізичного знищення;

г) заходи, розраховані на неможливість народження дітей в середовищі такої групи;

д) насильницька передача дітей від однієї групи людей до іншої».

Численні документальні дослідження, свідчення жертв Голодомору, засвідчують: усі п'ять чинників геноциду мали місце в Україні. Про це сьогодні стверджують не лише українські парламентарі, про це прийнятий міжнародний правовий документ: 2 липня 2009 року Парламентська Асамблея ОБСЄ, яка проводила своє засідання у Вільнюсі, схвалила Резолюцію, якою прирівняла комуністичний сталінський режим в СРСР до гітлерівського нацизму в Німеччині, засудивши і той, і той як злочини проти людяності й людства. Зокрема, в п.3 Резолюції констатується історичний факт, що «в двадцятому столітті європейські країни витримали на собі два могутні тоталітарні режими, нацистський і сталінський, які несли з собою геноцид, порушення прав і свобод людини, воєнні злочини і злочини проти людства». (Щоправда, міжнародні парламентарі тоталітарний режим гітлерівської Німеччини називають його справжнім іменем — нацизм, натомість якось не наважуються сказати, що сталінський тоталітарний режим совєтів мав так само своє політичне забарвлення і був, звичайно ж, комуністичним. Та й почався він, як і перший голодомор 1921—1923 рр., ще за Леніна. Але ж бо ми і самі частково винні: над нацизмом і нацистами відбувся Нюрнберзький процес, над комуністичним тоталітарним режимом організувати Нюрнберг-2 нам досі не вдалося).

У Резолюції також міститься нагадування, що злочинна діяльність цих двох тоталітарних режимів почалася 23 серпня 1939 року, в день підписання «пакту Ріббентропа-Молотова», яким по суті почалася Друга світова війна, і цей день ПА ОБСЄ оголошує «днем пам'яті жертв сталінізму й нацизму, масових знищень людей, терору і депортацій». А ще в Резолюції висловлено «глибоку занепокоєність» тим, що відновлюється «вихваляння тоталітарних режимів, включаючи публічні демонстрації на честь нацистського чи сталінського минулого (тоді ще не було відомо про возведення пам'ятників Сталіну. — **М. К.**), а також можливого поширення й зміцнення різноманітних екстремістських рухів і груп».

Новочасна «українська» влада, обрана за допомогою настирливих зусиль т. зв. «патріотів», через півроку після ухваленої Резолюції не тільки повністю її зігнорувала, але пішла на змову з тими, що відновлюють вихваляння Сталіна й сталінізму в Україні. Більше того, нинішні владці цілковито знехтували ухвалою Апеляційного суду міста Києва, який «Іменем України» 13 січня 2010 року постановив: «Голодомор 1932—1933 років на Україні визнати геноцидом частини української національної групи». Передумовою цієї Постанови була широка, всебічна, кропітка дослідницька робота, проведена міжнародними й українськими державними та науковими установами, історикамі, самовідданими ентузіастами-дослідниками, юристами і працівниками Служби безпеки України. Насамперед маємо з вдячністю згадати, що 26 квітня 1986 року для вивчення Голодомору в Україні було створено спеціальну Комісію Конгресу США під керівництвом відомого вже на той час дослідника й автора численних публікацій Джеймса Мейса. За два роки роботи Комісія склала підсумковий звіт (524 сторінки), який складався з архівних документів, свідчень очевидців, фотодоказів. Члени Комісії без найменшого вагання назвали те, що вчинили комуністичні вожді в Україні, геноцидом. 28 квітня 1988 р. Звіт передано до Конгресу США, який схвалив його і передав на розгляд ООН. Варто зацитувати кілька пунктів із цього Звіту, адже їх необхідно знати нам, українцям, навіть як урок на сьогодні:

«16. Й. Сталін та його оточення здійснили геноцид проти українців у 1932—1933 роках.

17. Американський уряд отримував достатню постійну інформацію про голодомор, але не здійснив жодних кроків для полегшення ситуації. Навпаки, адміністрація США надала дипломатичне визнання радянському урядові у листопаді 1933 р., відразу ж після голодомору.

18. Протягом голодомору деякі члени американського корпусу преси співпрацювали з радянським урядом, заперечуючи існування голодомору в Україні».

(До речі, таку саму позицію займали й тодішні представники уряду та журналістики Франції).

У 1993 р. названа Комісія передала Голові Верховної Ради України І. С. Плющу і віце-прем'єр-міністрові з гуманітарних питань М. Г. Жулинському 15 томів записів із свідченнями очевидців Голодомору 1932—1933 рр., 3 томи наукових досліджень, 200 аудіокасет. Звісно, на той час питання в Україні ще «не дозріло», аби його було поставлено на публічне обговорення. То тим більше маємо сьогодні згадати світлої пам'яті американця Джеймса Мейса, зачинателя і сподвижника, автора численних досліджень про український Голодомор, який жартома любив казати, що українські мертві вибрали в захисники саме його. Українська земля стала йому потім рідною, він жив серед нас, знайшов тут велику любов, ця земля прийняла його на вічний спочинок. Пам'ятаймо про Його Подвиг. А ще віддаймо шану англійському аристократові духу Робертові Конквесту, авторові двох книжок: «Жнива скорботи» і «Великий терор». Він стверджує: «Українських селян винищували не тому, що вони були селянами, а тому, що вони були українцями-селянами». А ще таке про наш Голодомор: «Установлено безпосередні факти. А мотиви, що привели до них, лежать в річищі всієї сталінської політики. Тому суд історії не може оголосити інший вирок радянському режимові, як кримінальну відповідальність». (Докладніше про це можна прочитати у виданні «Роберт Конквест. Великий терор. Сталінські чистки тридцятих років». (Переклад З. англійської Н. Волошинович, З. Кораблінної). — Луцьк: ВМА «Терен», 2009).

> «Українських селян винищували не тому, що вони були селянами, а тому, що вони були українцями-селянами»

58 сесія Генеральної Асамблеї ООН прийняла спільну заяву з нагоди 70-х роковин Великого голоду в Україні, яку підтримала майже вся міжнародна спільнота (близько 60 країн). До речі, на сьогодні акт Голодомору як геноциду Українського народу вже визнали понад 30 держав світу. У Заяві ж ООН Голодомор в Україні названо трагедією і злочином проти всього людства. Себто проти всієї планети Земля.

Як досліджувалася ця тема в Україні? Широку систематизовану картину тотального терору над українцями відтворює двотомне видання Івана Біласа «Репресивно-каральна система в Україні. 1917—1953. Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз» (К.: Либідь, 1994). Зокрема, у другому томі подано документи та матеріали зі спецархівів, які раніше не були доступними для дослідників.

Про політичний терор (насамперед — Голодомор) та його грандіозні всеукраїнські розміри видано унікальну «Чорну книгу України» (К.: «Просвіта», 1998). До її видання чимало доклав зусиль В. Яворівський. Унікальність цієї книжки насамперед у тому, що її писали ті, по чиїх долях, власне, й пройшовся знищувальний прес комуністичної тоталітарної системи. В анотації до неї В. Яворівський пише: «Тоталітарна система тягнеться за нами, як кайдани, яких ми ще остаточно не позбулися, а тільки перепиляли ланцюги. Злюмпенізований народ (це не вина його, а біда!) більше пам'ятає ковбасу по 2.10, як голодомор чи сталінщину». Ця система залишила по собі покалічену свідомість, зруйнувала психологічні основи нації.

Найприскіпливіший філософсько-психологічний та суспільно-політичний, майже анатомічний, розтин комуністичної державної системи здійснив Сергій Білокінь у книжці «Масовий терор як засіб державного управління в СРСР (1917—1941 рр.). Джерелознавче дослідження» (К.:, 1999). Тут подано не лише документи, тут здійснено вихід (на основі, звісно, документів) у всі сфери функціонування державної комуністичної машини, на основі чого випливає беззаперечний і єдино можливий висновок: терор — єдиний реальний спосіб існування держави, побудованої на засадах т. зв. наукового комунізму. Без терору, поза терором, така держава практично існувати не може. Сенс таких досліджень не лише у їхній фактологічній (джерелознавчій) насиченості, а в тому, на які роздуми вони наводять читача. «Найстрашніше, що в цій книзі є, — пише у «Передньому слові» Іван Дзюба, — самі документи історії, самі голоси екзальтованих механіків масових убивств». Разом із тим книжка є «історіософським осмисленням соціальної і культурної катастрофи першої половини XX століття (все на тій же «одній шостій»). Вона спонукає глибше задуматися над тим, що сталося з нашим народом. І адекватніше оцінити причини його нинішнього стану, тверезіше перспективи на майбутнє».

Отже, знову ж: річ не лише в таких численних і таких болісних жертвах Українського народу, систематичних, методичних, заздалегідь спланованих масових убивствах, голодоморах, які ще довго болітимуть, — річ насамперед у запитанні: що сталося з нами після цього терору? У якому психологічному стані перебуваємо у нинішньому, нібито посткомуністичному, а тому, як можна було сподіватися, і в посттоталітарному суспільстві? Чому покірно мовчимо там, де мусили б протестувати, хоча б заради самозахисту? Бо звикли. Було ж ще не таке, було незрівнянно страшніше. А тому — аби, мовляв, тільки війни не було, насамперед внутрішньої. Суспільна апатія неминуче настає після тотального страху, який пережили цілі покоління. «Пам'ять голоду» залишилася в підсвідомості української нації, і вона сильніше проявляє себе, ніж «пам'ять історії». Саме усвідомлення цієї істини спонукало подружжя письменників Володимира Маняка і Лідію Коваленко-Маняк у 1992 р. створити Всеукраїнську асоціацію дослідників голодоморів в Україні (1921—1923, 1932—1933, 1946—1947 років). Написана ними книга «33-й: голод», у якій зібрано кілька тисяч свідчень жертв цієї трагедії, документи і чудом уцілілі фотографії тих часів (їх безпощадно відбирали й знищували енкаведисти), було названо «енциклопедією горя та смутку» й авторам присуджено Національну державну премію ім. Тараса Шевченка. Знову ж: обох цих світлих людей вже немає з нами, але пам'ять про їхнє звершення має залишитися в наших серцях.

Зацікавленим в ознайомленні з документальною базою, що стосується Голодомору в Україні 1932—1933 років, раджу також переглянути фундаментальний збірник, укладений В'ячеславом Цвєтковим (2024 сторінки): «Літопис Голготи України: Геноцид української нації». — (Львів: НВФ «Українські технології». 2008 р.) Виходять друком дослідження про Голодомор в окремих областях. Серед них варто відзначити книгу Ірини Магрицької «Врятована пам'ять. Голодомор 1932-33 років на Луганщині». — Луганськ, 2008. У книзі містяться свідчення 296 осіб із 122 сіл 16 районів Луганщини та окремі документальні матеріали з Київської, Полтавської, Харківської, Чернігівської, Дніпропетровської, Кіровоградської, Донецької областей та

Білгородської області й Краснодарського краю Росії. Книга має надзвичайно важливе значення тим, що у ній досліджено ситуацію в українських селах, що безпосередньо прилягали до території, підпорядкованої Російській Федерації.

У контексті нашої розмови згадаю ще про одну подію. 21 березня 1996 р. за ініціативою Товариства «Меморіал» ім. В. Стуса 23 політичних партій і громадських організацій було засновано Український національний комітет з організації Міжнародного суду над КПСС за злочини тоталітарного режиму (в тому числі й голодомори). Головою комітету було обрано Левка Лук'яненка, заступниками — Степана Павлюка та Івана Біласа, членами Президії — В'ячеслава Чорновола, Славу Стецько, Семена Глузмана, Джеймса Мейса, Євгена Пронюка, Михайла Косіва, Павла Мовчана, Леся Танюка, Володимира Муляву, Олександра Нечипоренка, Богдана Ярошинського. Комітет, як відомо, не виконав свого основного завдання, хоча зібрав чимало документів, провів ряд резонансних заходів.

Так, наприклад, 7 листопада 2002 р. у Києві була проведена Міжнародна конференція «Три Голодомори в Україні в ХХ ст.: погляд із сьогодення», на якій засуджено злочини комуністичного режиму. В її роботі брав участь професор, полковник-юрист Джон Дайнер, обвинувач гітлерівського нацизму від Великобританії на Нюрнберзькому процесі. Від імені Конференції проф. В. Сергійчук та лідер київського «Меморіалу» Р. Круцик направили «Звернення» до найвищої державної влади в Україні: «Звертаємося до найвищих органів державної влади в Україні, аби відповідно до ст. 12 Конвенції ООН «Про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» визнати Голодомор 1921—1923 рр., 1932—1933 рр. та 1946—1947 рр. як геноцид українського народу та порушити в Міжнародному кримінальному суді позов про визнання голодомору в Україні геноцидом (як форму злочину проти людства) та про притягнення винних до відповідальності. Подібне визнання геноциду вірменського і єврейського народів зроблено урядами Вірменії та Ізраїлю. Для реалізації вищезазначеного створити на державному рівні комісію юристів, а також вийти з пропозиціями до Верховної Ради України про проведення парламентських слухань про голодомори в Україні у ХХ ст.».

Найоперативніше на це «Звернення» відреагувала Верховна Рада України. Парламентські слухання на запропоновану тему відбулися 12 лютого 2003 р. Те, що відбувалося в Україні протягом 1932—1933 років, учасники слухань назвали геноцидом Українського народу. 6 березня 2003 р. на основі Рекомендацій, вироблених на парламентських слуханнях, було прийнято Постанову Верховної Ради № 607-IV, в якій Голодомор 1932—1933 в Україні кваліфіковано також як геноцид. Крім того, 14 травня 2003 р. було скликано «спеціальне засідання Верховної Ради щодо вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932—1933 років» (визначення офіційне), на якому вироблено «Звернення до українського народу», схвалене на сесії наступного дня, 15 травня (№789-IV). У Зверненні (цитую) «Голодомор визнається актом геноциду Українського народу — наслідком зумисних дій тоталітарного репресивного сталінського режиму, спрямованих на масове знищення частини українського та інших народів колишнього СРСР».

І через три роки — відповідний закон. То що ж тепер робити з усіма цими міжнародними й вітчизняними дослідницькими, правовими, законодавчими актами, коли якесь ніщо, антиукраїнські зайди і пройдисвіти хочуть нам усе це перекреслити й зробити нас знову безмовними рабами? Переконаний — не вийде.

Як наслідок усього того, про що було мовлено вище, 22 травня 2009 р. начальник 1 відділу Головного слідчого управління СБУ підполковник юстиції Удовиченко В. М. порушив кримінальну справу (слідчий №475) за фактом скоєння геноциду в Україні в 1932—1933 роках — ознаки злочину, передбачені ч.1 ст. 442 Кримінального кодексу України. Сім місяців і три дні тривала систематизація обвинувачувальних матеріалів і доказів у справі, які, по суті, в розрізненому вигляді вже були відомі. Й ось 25 грудня 2009 р. Головне слідче управління СБУ, під керівництвом генерал-майора юстиції Вовка В. В., відкрило кримінальну справу проти комуністичних діячів Сталіна (Джугашвілі) Й. В., Молотова (Скрябіна) В. М., Кагановича Л. М., Постишева П. П., Косіора С. В., Чубаря В. Я., Хатаєвича М. М. за ознаками злочину, передбаченого ч. 1 ст. 442 КК, себто організація і здійснення геноциду в Україні. За результатами розгляду матеріалів, зібраних у період досудового слідства, 29 грудня 2009 р. винесено постанову СБУ про направлення кримінальної справи до Апеляційного суду міста Києва для розгляду згідно з чинним законодавством (саме ця судова інстанція уповноважена розглядати справи за статтею 442 КК України). 31 грудня 2009 р. подання було погоджено із заступником Генерального прокурора України Державним радником юстиції 2 класу Голомшею М. Я. Того ж дня в супроводі Звернення заступника голови Служби безпеки України генерал-лейтенанта юстиції Герасименка М. М. кримінальна справа надійшла на розгляд Апеляційного суду міста Києва і знову ж, у той же день, у порядку черговості, передана у провадження судді судової палати у кримінальних справах Скавроніку В. М.

Зважаючи на суспільну значимість порушеної кримінальної справи, суд невідкладно ознайомився з представленими СБУ обвинувачувальними матеріалами досудового слідства (330 томів) і, як уже було сказано, 13 січня 2010 року ухвалив постанову, в якій сказано: «Після повалення Української Народної Республіки в листопаді 1920 року більшовицький режим розпочав на її території активні дії щодо недопущення відновлення незалежної української держави шляхом жорстокої репресивної політики, спрямованої на встановлення комуністичного ладу і придушення будь-яких партій і рухів, які відстоювали ідею української самостійності.

> **У 1932—1933 роках за рішенням компартійних органів на т. зв. «чорні дошки» (присуд цілковитого знищення) було занесено 735 районів — практично вся сільська Україна**

З цією метою Сталін Й. В. разом з вищенаведеними особами розпочали суспільну насильницьку колективізацію сільського господарства та депортацію українських селянських родин, незаконну конфіскацію їх майна, репресії і фізичне знищення українців».

Ось у чому, виявляється, справа! Йдеться про те, що саме українське село було традиційною основою українського національного руху (взагалі — духовності), творцем національних державотворчих ідей — і комуністам треба було його знищити.

Українських селян знищували, — як стверджує Р. Конквест, — не тому, що вони були селянами (себто не з соціальних мотивів), а тому, що вони були українськими селянами (себто з мотивів суто національних). Перед тим, у 1930-му році, почалося тотальне фізичне знищення Української Автокефальної Православної Церкви на чолі з мужнім і несхитним патріотом Митрополитом Василем Липківським, української наукової, творчої інтелігенції у сфабрикованому процесі над учасниками т. зв. «Спілки визволення України», якої насправді не було. Все українське мало бути знищене.

Досудовим слідством встановлено, що в 1932—1933 роках за рішенням компартійних органів на т. зв. «чорні дошки» (присуд цілковитого знищення) було занесено 735 районів — практично вся сільська Україна, з їхніми селами, ба, навіть колгоспами, радгоспами, МТС, професійними артілями. Під час попереднього слідства і судового розгляду було документально встановлено (підтверджено) загибель голодною смертю 3 941 000 осіб. Але це тільки ті, на підтвердження загибелі яких збереглися точні документальні матеріали. (Досліджено 857 масових поховань жертв голодної смерті і 3186 книг із записами таких смертей, що чудом уціліли, збереглися). А взагалі дослідники називають цифру майже 11 мільйонів знищених.

Переважну більшість матеріалів кримінальної справи становлять розсекречені СБУ документи тих часів, серед яких — злочинні рішення Політбюро ЦК ВКП(б) і ЦК КП(б) У, Ради народних комісарів СРСР і УРСР, постанови компартійних обкомів і райкомів. Таким чином: «Вищим партійно-радянським керівництвом ухвалювалися та виконувалися рішення, спрямовані на навмисне позбавлення жителів сільської місцевості України всіх продуктів харчування і доступу їх до їжі, що спричинило масове вбивство голодом представників української національної групи як такої, оскільки абсолютну більшість сільської людності складали українці, а абсолютну більшість українців становили селяни». (Із Постанови Апеляційного суду). Уявімо собі тільки: забирали навіть ту їжу, яка ще варилася в горщиках у печі. Нелюди! Звірі! І не може бути їм прощення!

Помирали нехрещеними, без таїнства миропомазання, малолітні діти, закопували в ямах без домовин опухлих від голоду їхніх родичів, яких звозили купами на фірах (дехто серед них ще був живий), звісно ж, без передсмертної сповіді, без святого Причастя, без єлеопомазання, без похоронної панахиди, бо ж не було — не могло бути — священика, без останньої християнської данини у молитві: «Со святими упокой, Христе...» А це ж було українське село, з його глибоко вкоріненою — аж до підсвідомої, генної пам'яті — тисячолітньою християнською традицією. Кинути отак у яму... Та немає гіршої кривди. Це злочин, який волає про кару до Неба.

Страхітливими доказами є показання свідків (майже 2000 осіб), що були очевидцями цього найжахливішого в історії людства злочину. (Нехай дарують мені жертви нацистського бузувірства, та все-таки «легше» бути вмить розстріляним, навіть згинути в газовій камері, аніж днями, тижнями спостерігати розпач опухлих від голоду, загибель найближчих людей, надто безпорадних дітей. Сам Володимир Лєнін у таємному листі до членів ЦК від 19 березня 1922 року говорив, що «это средство сильнее гильотины» (Известия ЦК КПСС, 1990, №4). Це ще й засіб не лише фізичного, але й психологічного знищення людей: «Именно теперь, и только теперь, когда в голодных местностях едят людей и на дорогах валяются сотни, если не тысячи трупов, мы можем (и поэтому должны) провести изъятие церковных ценностей с самой бешенной беспощадной энергией, не останавливаясь перед подавлением какого угодно сопротивления» (Полн. собр. соч., т.36, с. 269). В досудовому слідстві психіатрична експертиза встановила факти масового зламу психіки, а звідси — випадки канібалізму, людоїдства. Батьки самі розміщали дітей на дахах вагонів товарних поїздів, які йшли у великі міста, з надією: а може їх хтось там підбере і врятує від голодної смерті.

Унаслідок досудового слідства й розгляду кримінальної справи у суді встановлена сатанинська «методологія» здійснення голодомору, одначе нас сьогодні найбільше цікавлять ідеологічні мотиви скоєння цього страхітливого злочину. В ході слідства встановлено, що в тих селах, де проживало населення російської національності, продовольство в селян не відбирали. Отже, цитую з постанови суду: «Про спрямованість геноциду саме проти частини української національної групи свідчить і такий факт. Відповідно до рішення Політбюро ЦК ВКП(б) і РНК СРСР на місце виморених голодом українців в Одеську, Дніпропетровську, Донецьку та Харківську області України була організовано переселена людність з Росії та Білорусії, тобто здійснювалась заміна етнічного складу сільського населення в Україні».

Українським селянам заборонялося будь-куди виїздити з села, не дозволялося листування, телефонні розмови. У відгуку на згадану книгу Ірини Магрицької професор зі Львова Михайло Чорнописький, що також зі своїми студентами брав участь в експедиціях по вимерлих від голоду селах Луганщини, зазначає: «За адміністративною межею, на російському боці, в кількох кілометрах від умираючих українських сіл, не було голоду, там голодні українці намагалися виміняти останню одежину на щось їстівне, але і те у них відбирали... Відбирали навіть гниль, рештки нібито їстівного, зібраного на полі чи витрушеного із соломи в скирті» («Кати живуть довше, ніж їхні жертви» — Літературна Україна, 24 червня 2010).

> **«...на місце виморених голодом українців в Одеську, Дніпропетровську, Донецьку та Харківську області України була організовано переселена людність з Росії та Білорусії, тобто здійснювалась заміна етнічного складу сільського населення в Україні»**

З містами було «легше» — вони й так ще з часів цариці Катерини заселялися росіянами. Наслідки цієї «заміни етнічного складу» території України відчуваємо тепер особливо гостро. А надто, коли вся влада в Україні перейшла в руки російського за походженням, симпатіями, мисленням х'азаровського каганату.

І прикінцеві положення судової постанови: «З об'єктивної сторони злочин, передбачений статтею 442 КК України, характеризується виною у вигляді прямого умислу.

Спеціальною ознакою геноциду у зазначених у частині першій цієї статті формах є мета — повне або часткове знищення будь-якої національної, етнічної, расової або релігійної групи.

Доведено, що параметри Голодомору відповідають вимогам Конвенції 1948 р.»

Констатуємо: організатори Голодомору в Україні 1932-1933 рр. діяли за принципом «прямого умислу», метою якого було знищення українського селянства як найбільше національно свідомої групи народу. І це — ДОВЕДЕНО на основі неспростовних документів, особистих свідчень у досудовому слідстві й під час судових слухань. То якого ж гаранта законності ми собі обрали, якого кримінального «авторитета», для якого навіть рішення найвищої судової інстанції — «ні по чьом».

Суд визнав організаторів і виконавців Голодомору в Україні 1932—1933 рр. злочинцями. Суд також визнав відсутність будь-яких підстав для реабілітації зазначених осіб. Одначе, «в зв'язку з їх смертю», а тому — неможливістю понести покарання за скоєний злочин, суд постановив «закрити кримінальну справу, порушену за фактом вчинення геноциду в Україні в 1932—1933 роках відносно...» (далі йде перерахування названих осіб). На цьому можна було б — ні не поставити крапку — а припинити спекуляції на тему: а що це насправді було? Так було би в будь-якій цивілізованій країні. Але в нас... Услід за висловлюваннями Януковича народний депутат В. Кисельов реєструє у Верховній Раді проект внесення змін до Закону «Про Голодомор 1932—1933 років в Україні» (26.05.2010, №6427), яким пропонує статтю 1 викласти в такій редакції: «Голодомор 1932—1933 років в Україні є злочином тоталітарного режиму, трагедією українського народу». Отже, без геноциду. Але чи то хтось підказав авторові, чи сам додумався, що якщо є термін «злочин», то злочин у вигляді голодомору і є геноцидом. Тому навздогін депутат реєструє інший проект (16.06.2010), в якому просто сказано, що «Голодомор є трагедією Українського народу». А причина трагедії? Кара Божа чи що?

Натомість реєструється проект змін щодо цього закону Ю. Кармазіна (09.06.2010 р. №6427-1), в якому цілком слушно ст. 1 пропонується викласти у такій редакції: «Голодомор 1932—1933 років в Україні є геноцидом Українського народу — злочином Всесоюзної комуністичної партії (б) та її філіалу — Комуністичної партії (б) України проти Українського народу». У своєму проекті Кармазін повністю наводить текст постанови Апеляційного суду. Ну і, допустимо — нинішня коаліція по суті скасує закон, прийнятий Верховною Радою попереднього скликання про визнання Голодомору геноцидом, але ж вона не може скасувати постанову Апеляційного суду. Що тоді? Існуватимуть два правові документи, які взаємно себе заперечуватимуть? Чи нинішня влада таки «перегне через коліно» Апеляційний суд, і він скасує своє власне рішення, як це вже було скоєно Конституційним Судом щодо визнання конституційності «тушкованої» більшості? Жах! Соромно за державу, в якій доводиться жити!

І накінець.

6 травня 2010 у Верховній Раді України зареєстровано проект закону «Про заборону пропаганди сталінізму» (№6371), внесений членом фракції БЮТ Степаном Курпілем. Добре професійно підготовлений і, головне, —вчасний проект. У ст.4 тут записано: «Спорудження меморіалів або пам'ятників, поширення в публічних місцях матеріалів, що прославляють або виправдовують Сталіна, інших осіб, які несуть відповідальність за геноцид та інші злочини проти людства і людяності, забороняються».

Марно сподіватися, що цей закон буде прийнято у нинішній Верховній Раді за тієї коаліції, яка там склалася за допомогою перекуплених «тушок». Але добре, що такий проект є. Основні його положення варто поширити у ЗМІ. Так само як абсолютно необхідно, аби Київський «Меморіал» ім. В. Стуса опублікував Постанову Апеляційного суду про Голодомор 1932—1933 років в Україні як геноцид Українського народу. Бо, як справедливо зазначає автор проекту Закону «Про заборону пропаганди сталінізму в Україні» С. Курпіль: «Треба зробити так, щоб страхіття і несправедливість часів сталінізму більше не повторились». А таке повторення сьогодні — ой, як можливе.

Михайло КОСІВ.

Друкується в рахунок квоти Комітету Верховної Ради з питань культури і духовності.

Про Державний Гімн України

ТОЧКА ЗОРУ

Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу й тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

Останнім часом дедалі частіше звучать слова про недосконалість нашого державного гімну і, навіть, його шкідливість для іміджу України. Ми вирішили проаналізувати гімн у цілому, подумати над змістом окремих його фраз та слів, з'ясувати, які асоціації можуть виникати при його прослуховуванні.

Гімн — один із головних символів держави

Як відомо, гімн кожної держави є одним із головних її символів, одна із цеглинок, з яких складається держава. Він у словах і музиці розкриває зміст держави, її суть і устремління. Це фактично своєрідна програма, ідеологія та цілі нації. Це код держави, її візитна картка. Майже кожне суспільство через гімн намагається передати свої пріоритети в політиці. Наприклад, в авторитарній державі прославляються її вожді та провідна політична сила. Підтвердженням тому є гімн Радянського Союзу. Гімн націоналістичної держави підкреслює особливу зверхність своєї нації над іншими. Прикладом може слугувати гімн фашистської Німеччини. В монархічних державах люди просять Бога про те, щоб він беріг їх царя, короля тощо. Думаю, гімн «Боже, царя храни» ще не всі забули.

Окремі народи в ранг гімну возвели пісню, з якою вони йшли на злам ненависного їм владного режиму. Наприклад, Марсельєза у Франції.

Кожний гімн повинен відповідати вимогам часу та обставинам, в яких живе той чи інший народ. Не можна співати про те, щоб Господь беріг царя чи короля, якщо їх немає. Але й не можна без кінця намагатися змінювати герб, гімн та прапор услід за еволюцією обставин життя. Символи мають бути довготривалими, з якими жили діди й прадіди, а тому більшість народів, з урахуванням своєї історії, своїх традицій та ментальності, намагаються створити такі гімни, які підходять для будь-яких часів, владних утворень та обставин життя.

Гімн покликаний об'єднувати націю. В ньому мають бути слова, які зачіпають душу кожного окремо й усього народу разом. Він повинен спонукати поважати людину, її права та основні свободи.

Гімн держави має бути оригінальним національним продуктом. Він не повинен мати ніяких запозичень, чогось чужого, не притаманного її національному колориту, історії, ментальності.

На жаль, гімн України важко назвати оригінальним. Достатньо прочитати «Ще не вмерла Чорногора», «Ще Польща не згинула», «Ще Угорщина не вмерла», щоб переконатись у тому, що він написаний під впливом цих творів.

Гімн України має і багато інших вад. Як стверджують спеціалісти, наш гімн, відповідно до музичних правил, практично не може заспівати пересічний українець, оскільки не може взяти надто високі ноти. Тому народ його й не співає, бо не в змозі легко та розкуто це зробити.

Значна частина України не сприймає чинний гімн із політичних міркувань. Я не зустрічав жодної поміркованої людини, яка б у приватній розмові схвально говорила про наш гімн. У кращому разі, думка є стриманою, й особливо люди єдині в неприємному сприйнятті його перших слів...

За визначенням, гімн — це урочиста пісня програмного характеру. Мимоволі замислюємося: а яку ж програму нашої держави реалізує гімн? «Ще не вмерла...». Які виникають асоціації, коли ми чуємо першу фразу? На наш погляд, ці слова в сполученні з мінорною мелодією створюють суміш відчуття суму та пригніченості!

Майже щодня, транслюючи перебіг певних офіційних заходів, нам урочисто повідомляють, що вона ще не вмерла, ще жива, ще існує, ще дихає.

Але люди кажуть, що радості від того ніхто не відчуває, бо ніхто й ніколи не повідомляє про молоду, повну сил і здоров'я, успішну і щасливу особу словами, що вона чи її якості ще не вмерли. Це можуть говорити лише не надто освічені й виховані люди щодо особи старої, немічної, безнадійно хворої. Асоціювати країну, в якій ти живеш, з такою віртуальною особою не хочеться. Тим паче співати про її віддалену чи станом на сьогодні поки що недоконану смерть.

Слова про те, що Україна ще не вмерла, або про те, що певні її якості поки що живі, не відповідають вимогам часу в плані реалізації програми державотворення. Це можна було б, і то з певною натяжкою, казати лише тоді, коли Україна була територіально пошматована, коли вона була поневолена й обездолена. Такі слова, за названих обставин, кликали б до боротьби, до реанімації України як акту разової дії. Сьогодні ж, коли Україна дев'ятнадцять років є незалежною державою, коли всі її землі об'єднані, а на їх відторгнення немає реального посягання, системно наголошувати на урочистому рівні, що вона ще не вмерла, просто нерозумно!

І слава, і воля...

Раніше співали про те, що Україна ще не вмерла. Але потім збагнули, що це дурниця, і почали співати, що ще не вмерла України і слава, і воля. Але що таке слава України? В чому вона полягає?

Давайте розкриємо енциклопедію світової історії війн. На жаль, ми не знайдемо там жодної згадки про те, що Україна отримала якусь відому у світі славетну перемогу у війнах, окрім окремих епізодів визвольних баталій. Україна не мала ні цезарів, ні македонських, ні велінгтонів, ні вашингтонів, ні суворових, ні кутузових. Єдиний, кого з великою натяжкою можна поставити з ними в ряд, — це Хмельницький. Але результат його перемог дуже сумний. Руїна XVII століття в Україні почалася саме завдяки його діям. Ця руїна відкинула Україну на багато століть назад. Україна не відкривала америк, австралій та антарктид. Вона не відкривала морських та космічних шляхів, ніколи не мала особливих підйомів в економіці та культурі. Україна, на жаль, ніколи не була багатою (заможною), успішною та авторитетною. За основними показниками нині займає одне з останніх місць серед країн світу і лише мріє про те, щоб увійти у двадцятку найвпливовіших країн. У світі про Україну мало хто знає. Школярі в європах і америках інколи шукають її в Африці та Азії. Навіть не всі президенти країн світу знають, де вона знаходиться. Про яку ж славу тоді йдеться?

Чи може вмерти те, чого не було?

Ми співаємо про те, що ще не вмерла не тільки слава України, а й воля. Так, воля до свободи не зникне, поки триватиме життя. Наші люди впродовж віків, кожний розуміючи волю по-своєму, боролися за неї. Але біда нашого народу полягала в тому, що, здобувши так тяжко волю, він не вмів ніколи нею розпорядитись. Характеризуючи наш народ, саме про це кажуть мудреці впродовж багатьох століть.

До речі, якщо глибоко проаналізувати, то волі Україна, в сучасному розумінні, ніколи й не мала. Вона славна вольницею, яка історичною пам'яттю сьогодні проявляється в ігноруванні закону, анархізмі, небажанні підкорятися обраним керівникам, відсутності елементарного порядку, а, відтак, просто є базовими складовими суспільного хаосу. Тому вважати вольницю позитивним явищем та прославляти її в піснях і державному гімні надто спрощено й небезпечно.

Слова гімну про те, що «ще нам, браття молодії, усміхнеться доля», доречно було б співати тоді, коли не було української державності, коли ці слова сприймались, як мрія про неї. Сьогодні ж ці слова за своїм змістом провокативні й асоціюються з обіцянками царства небесного, приходу «комунізму» чи чогось подібного. Крім того, чому доля має усміхнутись лише молодим? А немолодим що, годі уже на щось і сподіватися?! Навряд чи такі слова вселяють оптимізм та спонукають до позитивних емоцій.

Особливо шокуючими є слова гімну про те, що «згинуть наші воріженьки, як роса на сонці, запануєм і ми, браття, у своїй сторонці». Тобто добре будемо жити тоді, коли «здохнуть» усі вороги України. Ой, довго доведеться чекати. Та й навряд чи можна дочекатись. Постає закономірне запитання, а хто ці воріженьки? На наш погляд, саме в цих словах розкривається одвічна логіка українця про те, що в його бідах винен хто завгодно, тільки не він сам. Свого часу ними були поляки, євреї, росіяни, татари, турки тощо. Але за останні двадцять років дедалі виразніше простежується, що коріння бід нашого народу, отих «воріженьок», треба шукати не у Варшаві, Москві чи Вашингтоні, а у себе вдома, «в святій та божій Україні», бо ніхто ззовні не спонукає до гризні та конфліктності в органах влади, зловживань та розкрадань, дачі та отримання хабарів, тотальної корупції в усіх державних структурах, бездіяльності щодо наведення елементарного порядку в країні.

Саме свої «воріженьки» не бажають бути законослухняними та виконувати норми і правила, саме вони «загаджували» ліси і річки, поля й повітря, перетворювали Україну на небезпечну для життя зону, саме вони довели країну «до ручки». Але чи можна вимагати їх фізичного знищення і на рівні символу ставити це однією із програмних цілей держави? На наш погляд, заклик до знищення «воріженьок» протизаконний, бо за законами України навіть найжахливіший маніяк-вбивця має право на життя у довічному ув'язненні. Бажання, щоб згинули всі наші «воріженьки» всередині, чи поза кордоном України, суперечить елементарній людській та християнській моралі. Бажати смерті іншій людині великий гріх, а ми піднесли ці слова до рангу державного гімну і співаємо про це, приклавши руку до серця!

Як сказано, «прости їх, Господи, бо не відають, що творять»

За Конституцією, Україна миролюбна держава, яка не бажає нікому зла.

Але державний гімн, в якому висловлюється бажання, щоб загинули всі віртуальні вороги України, вносить певний сумнів у правдивість конституційних норм, він фактично пропагує агресивні настрої й тому істотно шкодить іміджу України.

У XIX столітті, коли писався вірш «Ще не вмерла Україна», під словами «запануєм і ми, браття, у своїй сторонці» малося на меті мати свою незалежну державу, бути господарем у своєму домі. Але сьогодні, після отримання незалежності, ці слова сприймаються зовсім інакше. Під пануванням вбачається домінування, зверхність. А оскільки всі не можуть панувати, то ці слова простими людьми сприймаються як важка праця народу на створення благ для «обраних». Слід пам'ятати, що історично панування у нашій свідомості нерозривно пов'язано з панами та кріпаками. Це небезпечні асоціації, адже вони пропагують нерівність, зверхність одних і меншовартість інших. До чого призводить розкол суспільства за такими ознаками, Україна уже знає з минулого й окремих тенденцій сьогодення.

Пісня, в якій за невеликої кількості слів тричі згадується смерть, зокрема: «вмерла», «згинуть», «душу й тіло ми положим», мало схожа на гімн, на оду життю, успіху та процвітанню, а нагадує скоріше ознаки панахиди. Це скоріше реквієм, тобто поминальна пісня. Вона за своїм змістом, духом фактично є сумом за гіперболізованим минулим, за тим, що пройшло, за козацькою сваволею. При цьому майбутнє вимальовується умовою «положити душу й тіло», та ще й якщо всі недруги згинуть... Сумна перспектива.

До речі, слова, що «ми положим душу й тіло», асоціюються зі словами відомої радянської пісні «Смело мы в бой пойдем за власть советов и как один умрем в борьбе за это». Протягом багатьох десятиліть народ сміявся з абсурдності цих слів, бо якщо «мы как один умрем», то хто ж буде здійснювати «власть советов» і кому вона буде потрібна?

Аналогічним є твердження про те, що ми «положим душу й тіло за нашу свободу». Якщо ми положим животи свої, то свобода буде уже не для нас, а для звірів і птахів у Дикому полі.

Ми козацького роду?

По-різному сприймаються слова, що ми «козацького роду». Думка про те, що ці слова будуть об'єднувати Україну, що вони мають консолідувати діяння нині живущих зі славними діяннями предків, надто наївна і провокативна. Справа в тому, що Україну населяють багато народів, які не мають ніякого відношення до козацтва. Окремі з них мають надто складні історичні асоціації від згадування про козацтво.

Навряд чи кому вдасться переконати кримських татар і взагалі населення Криму, що вони мають козацьке коріння і повинні гордитися ним. Важко переконати одеситів, цих напівболгар, напівгреків, напіврумун, напівєвреїв, напівросіян, напівукраїнців, що вони «козацького роду». Населення Буковини та Закарпаття в часи козацтва перебувало в складі країн, в яких не було навіть натяків на козаччину.

Треба знати, що лише у другій половині XVIII століття пуста або напівпуста південна, східна і частково центральна Україна, включаючи Черкащину і Кіровоградщину, заселена переселенцями з різних країн світу, в тому числі з Росії, Польщі, Німеччини, Сербії, Словенії тощо. А це був той час, коли залишилася тільки згадка про козацький рух.

Сьогодні слова про козацький рід можуть бути схвально сприйняті лише окремими українцями, та, хіба що, на Кубані, куди після ліквідації Запорозької Січі були переселені козаки з їхніми сім'ями, та липовани в Румунії.

Спитайте громадян України, освічених євреїв та поляків, предків яких тисячами вирізали козаки за часів Хмельниччини та Коліївщини, і ви отримаєте надто оригінальну відповідь щодо їх ставлення до «козацького роду». А щодо слів «і покажем...», то їх вони сприймають з великим острахом як погрозу.

Важко сподіватися на те, що козацькій славі радіють католики та уніати, особливо якщо згадують історію стосунків із православним козацтвом.

Отже, слова гімну про козацьку славу та те, що їх нащадки ще можуть щось «показати», для багатьох верств населення в Україні звучать провокативно і свідчать про те, що це гімн для дуже малого прошарку населення, а не всієї України.

Автор вірша «Ще не вмерла Україна» козаків бачив в образі благосного козака Мамая на лубочній картині. Але він зобов'язаний був бачити і зворотний бік цієї картини. А він не однозначний. Для того щоб збагнути суть козацтва в Україні, треба багато прочитати, але не легенд, не міфів, не казок, не пісень про козаченька, а історичну правду. На цей предмет треба читати історію Польщі, історію Росії, Туреччини, Кримського ханату, а також дослідження науково об'єктивних українців, особливо дисертаційні, в яких дисертант зобов'язаний відсіювати політичні плевели від пшениці. Треба вивчати історичні дослідження Савельєва, Гордєєва, Яворницького, Брайчевського та багатьох інших дослідників козацтва.

Для того, щоб збагнути суть козацтва в Україні, треба пізнати світову історію піратства й зрозуміти, що майже кожна країна світу, яка примикає до морів та океанів, у роки існування Запорозької Січі мала піратство, діяння якого мало чим відрізнялося від діянь наших козаків. Апологети козацтва повинні знати, що на острові Тортуга в Карибському басейні, в столиці піратів, були майже такі само порядки, як і в Запорозькій Січі. Був той само спосіб здійснення набігів і розподілу здобичі. Навіть оселедці на головах були такі самі. Тобто це було світове явище.

Різниця між Україною та іншими країнами полягає в тому, що там не героїзують, не поетизують піратство в гімнах. Росія, незважаючи на те, що донські, гребенські, кубанські, терські, яїцькі та інші козацькі формування багато зробили для становлення держави, не вписала їх у свій гімн, бо козацтво не однозначно сприймається як явище. Воно не завжди було позитивним, таким, яким можна гордитися.

Так, українське, зокрема запорозьке та реєстрове козацтво, чимало зробило для становлення української держави. Але разом із тим і негативу залишило по собі не менше.

Слід пам'ятати, що українське козацтво не завжди було єдине і не завжди спрямоване на позитив. Упродовж 250-літньої історії козацького руху у XVI, XVII та XVIII століттях козацьких угрупувань було безліч. Кожен пан для захисту своїх володінь намагався мати саме своїх козаків. Час від часу на допомогу вони кликали кримських татар, а ті на свій лад плюндрували українські міста й села.

Дослідники нараховують за цей час близько трьохсот лише гетьманів усіляких мастей. Саме звідси росте вислів про те, що де два українці, там три гетьмани. Ці угрупування безкінечно воювали між собою за сфери впливу та здобич. У ході сутичок вони спалювали підконтрольні супротивнику міста й села, вирізали населення, інколи продавали його татарам.

Рядові козаки, або чернь, як їх називала старшина, це степові орли, котрі, як відомо, «не пашут и не сеют, но хлеб свой имеют». Вони кормилися в основному «здобиччю». А орел, коли хоче їсти, не переймається дилемою: хто перед ним — щур чи кролик?

Навіть сьогодні в Україні серед сотень козацьких організацій немає взаєморозуміння, адже майже кожен їхній козак бажає бачити себе якщо не гетьманом, то хоча б отаманом.

Козаки наймитували «допомогою» у війнах усім, хто платив за це гроші: полякам, московітам, шведам, туркам тощо. За гроші вони не гребували сприяти відвертим очевидним негідникам, зокрема Григорію Отрепьєву, «тушинському вору», «псковському вору» тощо. Навіть «необачний» Петро Конашевич-Сагайдачний за гроші «підсобляв» королевичу Владиславу «залізти» на Московський трон.

Як стверджує Михайло Брайчевський, протокозаки, так звані бродники, на чолі з отаманом Плоскинею, допомагали монголам у захваті Київської Русі.

Характерно, що в ході бойових дій, залежно від величини гонорару, козаки переходили на бік то одного, то другого супротивника, у зв'язку з чим завоювали стійке звання зрадників. І, навіть при укладанні договорів, завбачливо просили, щоб їх не називали зрадниками.

Тобто в багатьох випадках це були типові найманці, дикі гуси, як би їх сьогодні назвали.

Вивчаючи історію української козаччини, важко знайти постать, про яку однозначно можна було б сказати: «Так, це — гетьман!», тому що передусім дбав про Україну, а не про власний інтерес. Лівобережні й правобережні гетьмани безкінечно воювали між собою за сфери впливу і за близькість до царя чи короля. Але ж ці усобиці не відбувалися в пустелі. Вони топталися по своїй батьківщині та нищили на ній живих людей.

Юрій Хмельницький, син великого батька, неодноразово «відвойовував» Україну або полякам, або московітам. А Дорошенко взагалі дійшов висновку, що для України найкраще бути під Османською імперією, і таки віддав значну її частину на ряд років.

Як відомо, в ході Полтавських баталій частина запорозьких козаків діяла на боці Карла, інша — на боці Петра. При цьому історія одного з них називає загарбником, а другого — жорстоким тираном. Проте спільним у них була байдужість до інтересів України. Прочитайте щоденник Данієля Крмана, словацького письменника, що йшов у обозі Карла, і ви дізнаєтесь, який вигляд мала Україна після її «захисту» карлами й петрами та їх сподвижниками — козаками.

То яких козаків ми героїзуємо, шановні громадяни України? Лівобережних чи правобережних? Тих, що були з Петром, чи тих, що з Карлом? Тих, на провокативні витівки яких Україну спустошували турки і татари? Чи тих, хто називав Катерину II «мамою»?

Поетизувати всіх козаків без розбору не можна. Бо вони, як і всі люди на світі, були різними і діяли за обставинами. Як казав класик, «історія — це не Невський проспект».

Для розуміння тенденцій еволюції нашого суспільства варто поміркувати, а чи суттєво змінилася психологія українця від XVII ст.? Як упродовж років вплинули на неї різні чинники? Стверджувати однозначно складно. Проте, не варто й драматизувати. Крізь складні часи пройшли більшість сучасних держав. І від того, чи правильно і чесно розуміється власний історичний шлях, залежить вірність програмних засобів на майбутнє.

І насамкінець. На наш погляд, аналіз наведених аргументів дає підставу стверджувати, що Державний Гімн України недосконалий. Він зберігає в собі багато негативних якостей. Це бачать сьогодні як спеціалісти, так і звичайні громадяни. Але простою заміною окремих слів чи букв не вирішити проблему. Від нього слід відмовитися!

Враховуючи досвід інших держав, ми маємо стратегічно та швидко забезпечити перекодування одного із державних символів України, наблизити його до демократичних ідей та загальнолюдських цінностей. І преамбулою для такого програмного коду мають бути такі слова гімну, що формуватимуть у серці кожного небайдужого громадянина України психологічне, морально-етичне, позитивне, урочисто-піднесене сприйняття національного майбутнього держави.

На нашу думку, найкращим буде гімн, який давно із задоволенням співає український народ, а саме: «Боже великий, єдиний, нам Україну храни!». Бо цей гімн — ода життю, успіху, процвітанню, а не спогад про сумнівне минуле...

Василь МАЛЯРЕНКО,
доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент Національної академії правових наук України.

ОГОЛОШЕННЯ

Позачергові загальні збори акціонерів
Акціонерного товариства
«Кондитерська фабрика «А. В. К.», м. Донецьк»
відбудуться 29 жовтня 2010 року о 10.00 годині
за адресою: 83062, м. Донецьк, вул. 1-ша Олександрівка, 9.
Порядок денний:

1. Обрання Голови, Секретаря зборів та Лічильної комісії АТ «Кондитерська фабрика «А. В. К.», м. Донецьк» (далі в тексті Товариство).

2. Прийняття рішення про переведення випуску іменних акцій з документарної форми існування у бездокументарну форму існування (дематеріалізація), в тому числі:

* вибір депозитарію, який буде обслуговувати випуск акцій, що дематеріалізується. Прийняття рішення щодо укладення договору про обслуговування емісії з обраним депозитарієм.

* вибір зберігача, у якого Товариство буде відкривати рахунки в цінних паперах власникам акцій випуску, що дематеріалізується. Прийняття рішення щодо укладення договору про відкриття рахунків у цінних паперах з обраним зберігачем.

* Про припинення дії договору № 13-2004 про надання послуг ведення реєстру власників цінних паперів від 26 лютого 2004 р., укладеного з Товариством з обмеженою відповідальністю «Реєстр консалтинг», ЄДРПОУ 32516780 та про визначення дати припинення ведення реєстру власників іменних цінних паперів Товариства.

3. Обрання способу повідомлення про дематеріалізацію випуску акцій кожного власника, зареєстрованого у реєстрі власників іменних цінних паперів випуску, що дематеріалізується.

4. Визначення уповноваженої особи щодо участі у передачі реєстру власників цінних паперів реєстроутримувачем зберігачу, з яким буде укладено договір про відкриття рахунків у цінних паперах (включаючи надання повноважень на підписання відповідного акту прийому-передачі реєстру). Визначення уповноваженої особи Товариства для проведення дій, що передбачені законодавством, пов'язаних з переведенням акцій в бездокументарну форму існування.

5. Внесення та оформлення змін до Статуту Товариства, пов'язаних із прийняттям рішення про переведення випуску іменних акцій з документарної форми існування у бездокументарну форму існування.

Внести свої пропозиції до порядку денного Загальних зборів (не пізніше 30 днів до їх скликання) можна за адресою: вул. 1-ша Олександрівка, буд. 9, м. Донецьк, 83062.

Реєстрація учасників зборів та їх представників з 9 години до 9 години 45 хвилин. Для реєстрації акціонерам необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу, а представникам — довіреність, оформлену у встановленому законодавством України порядку, та документ що засвідчує особу.

Телефон для довідок: (062) 337-09-42.

Директор товариства.

Постановою Господарського суду Херсонської області від 11.08.2010 р. по справі №12/76-Б-10 ФОП Закаблук Артура Миколайовича (і. к. 2559610395, Херсонська обл., м. Скадовськ, вул. Червоноармійська, 119) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Косовського В'ячеслава Станіславовича (ліц. АВ № 081136 від 01.08.06 р., 73000, м. Херсон, вул. 9 Січня, 12а, каб. 24, тел. 0 (552) 461069).

25.08.2010 р. Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) винесено постанову по справі № Б29/51-10 про визнання Товариства з обмеженою відповідальністю «СЕНЕЖ» (адреса: 49082, м. Дніпропетровськ, вул. Східна, буд. 10, п/р № 26009900697458 у філії ПАТ «ПУМБ», МФО 305813, ідентифікаційний код 34365841) банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури. Ліквідатором у справі призначено арбітражного керуючого Плющову Наталію Олексіївну (ліцензія АВ № 307204), поштова адреса: 49083, м. Дніпропетровськ, вул. Дарницька, буд. 4, кв. 132; тел./факс (056) 373-83-50.

Постановою Господарського суду Черкаської області (18005, м. Черкаси, б-р Шевченка, б. 307) від 17 серпня 2010 року у справі № 18-10/4318 товариство з обмеженою відповідальністю «Асфальтний завод», 20700, м. Сміла Черкаської області, вул. Литвинова, 78, ідентифікаційний код 30865799, р/р 260067768 в ЧОД «Райффайзен банк «Аваль» м. Черкаси, МФО 354411 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Юдицького Олександра Вікторовича (18018, м. Черкаси, пр-т Хіміків, б. 60, кв.9), ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства АВ № 521569 від 19.07.2010 року. Тел.+38 050 333-71-20.

Постановою Господарського суду Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) від 16.08.10 р. по справі № 20/44б ТОВ «Луганськпостач» (91047, м. Луганськ, вул. Краснодонська, 4-а, код ЄДРПОУ 31139595, р/р 26009000004500 в ПАТ «Індекс-Банк» м. Київ, МФО 300614) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Дейнегіну В. М., що мешкає: 91016, м. Луганськ, вул. Советская, буд. 59а, кв. 13 (ліцензія АВ № 081154 від 04.08.06 р.).

Постановою господарського суду Дніпропетровської області від 19.08.2010 р. по справі № Б 26/65-10 Комунальне житлове підприємство № 15, 50086, м. Кривий Ріг, вул. Дніпропетровське шосе, 8 (ЄДРПОУ 20254955) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Вернигору В. П., ліцензія АВ № 347093 від 14.08.2007 р. (50000, м. Кривий Ріг, вул. Сиволапа, 44/72, (067) 915-61-96).

Господарським судом Запорізької області (м. Запоріжжя, 69001, вул. Шаумяна, буд. 4), Постановою від 18.08.2010 року по справі № 12/169/10 визнано банкрутом — Товариство з обмеженою відповідальністю «ТБ Електрод», код ЄДРПОУ 35037123, (69037, м. Запоріжжя, вул. 40 років Радянської України, 39-А) та відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до ст. 51 ЗУ « Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Козлову Вікторію Олегівну (Ліцензія Арбітражного керуючого серії АВ № 397275 від 30.09.2008 р., адреса: 69050, м. Запоріжжя, вул. Космічна, 99/60, т. (0612) 7010194, 233-96-83).

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду м. Києва (01033, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-В) від 26.08.2010 року по справі № 15/178-Б товариство з обмеженою відповідальністю «Інвестиційна транспортна компанія» , код ЄДРПОУ 34964084, юридична адреса: 03151, м. Київ, вул. Волинська, 48/50 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором боржника призначено арбітражного керуючого Ковеза А. І., ліцензія Міністерства економіки України серії АВ № 158328 від 25.10.2006 року.

Господарський суд Автономної республіки Крим (95006, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург/Річна, 29/11) порушив справу № 5002-6/4019-2010 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю Торговельний будинок «КОРД» (95015, АР Крим, м. Сімферополь, вул. Об'їзна, 10, п/р 26002840121040 в Харківській обласній філії ПАТ «УКРСОЦБАНК» м. Харків, МФО 351016, код ЄДРПОУ 23920134).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Гордієнко Андрія Івановича (49126, м. Дніпропетровськ, ж/м Сокіл, 1/8/7, тел.; 067-588-19-16, ліцензія серії АВ № 547717 від 09.08.2010 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду Львівської області (Львів, вул. Личаківська, 128) від 07.12.2009 року порушена справа № 8/115 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Леопрінт» (81100, м. Пустомити, Львівська область, вул. Грушевського, 33, КОД ЄДРПОУ 02467587, р/р 26003085046001 в ЛРУ АТ «Індекс банк», МФО 325279) .

Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Онушканича Ярослава Васильовича (ліцензія АБ № 271689 від 06.02.2006 р., адреса: 79031, м. Львів, вул. Стрийська, 71 б, кв. 3).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Ухвалою господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-Б) від 18.08.2010 року порушено провадження у справі № 15/326-Б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Авто Профіт», код ЄДРПОУ 32158818, юридична адреса: 03150, м. Київ, вул. Предславінська, 34-Б, банківські реквізити: р/р 2600516812 в ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Київ, МФО 300335.

Ухвалою підготовчого засідання господарського суду Київської області від 26.08.2010 року по справі № 15/326-Б розпорядником майна ТОВ «Авто Профіт» призначено арбітражного керуючого Ковеза А. І., ліцензія Міністерства економіки України серії АВ № 158328, 01042, м. Київ, бульвар Дружби Народів, 11 кв. 17.

Кредитори ТОВ «Авто Профіт», вимоги яких виникли до дня порушення провадження у справі про банкрутство, протягом тридцяти днів з дня опублікування в друкованому органі об'яви про порушення справи про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи що їх підтверджують.

Копії вказаних заяв та доданих до них документів кредитори зобов'язані направити боржнику та розпоряднику майна.

Вимоги конкурсних кредиторів, що заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, або не заявлені взагалі, — не розглядаються та вважаються погашеними.

Згідно ст.48 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом «Постановою господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 17.08.2010 року по справі № 21\184\10 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру фізичної особи-підприємця Тимченко Костянтина Георгійовича, юридична адреса: 69002, м. Запоріжжя, вул. Інститутська, 1, кв.12, ІПН № 2452518099, п\р в ЗВ ПАТ «Національний кредит» м. Запоріжжя, ПАТ «Банк «Фінанси та Кредит».

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Сілецького Ю. І. Ліцензія серії АВ № 499154 від 20.01.2010, поштова адреса: 69118, м. Запоріжжя, вул. Новокузнецька, 31\135, тел. (061) 214-80-71).

Претензії кредиторів до боржника приймаються протягом одного місяця з дня опублікування даного оголошення за адресою ліквідатора.

Постановою Господарського суду Луганської області (91055, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) від 05.08.2010 р. по справі № 21/77б визнано банкрутом Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю агрофірма «Діброва», с. Муратово Новоайдарського району Луганської області, вул. Жовтнева, 24, р/р 260087070 в Луганській обласній дирекції ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 304007, код ЄДРПОУ 30531854. Відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатор — арбітражний керуючий Чугунова Віра Олексіївна, ліцензія АВ № 499149 від 19.01.2010 р. (91020, м. Луганськ, вул. Лутугинська, буд. 123, кв. 6).

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Чернігівської області (14000, м.Чернігів, пр. Миру, 20,) від 26.08. 2010 р. у справі № 4/157б визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю " Фенікс-Пак " (15070, Ріпкінський район, с. Вишневе, вул. Центральна, буд. 1, код ЄДРПОУ 35846808, р/р 26000000290056 у ВАТ "Укрексімбанк", м. Чернігів, МФО 353649) та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено М'якоту Сергія Васильовича (03055, м. Київ, вул. Галі Тимофеєвої буд. 3, кв. 84).

Дніпровський районний суд м. Києва викликає відповідачів Костенко Єгора Віталійовича (вул. Естонська, 1/5, кв. 54, м. Київ), Костенко Ольгу Олегівну (вул. Ентузіастів, 7/1, кв. 49, м. Київ), по цивільній справі за позовом ПАТ КБ «Євробанк» до Костенко Є. В, Костенко О. О. про стягнення боргу.

Судове засідання відбудеться 15 вересня 2010 року о 09 годині 20 хвилин в приміщенні Дніпровського районного суду м. Києва за адресою: м. Київ, вул. Сергієнка, 3, каб. № 7.

У разі неявки в судове засідання, справа згідно з вимогами ЦПК України буде розглянута у відсутність відповідача.

При публікації оголошення про виклик до суду відповідач вважається повідомленим про час і місце розгляду справи.

В ДЕРЖАВНІЙ ГЕОЛОГІЧНІЙ СЛУЖБІ
Міністерства охорони навколишнього природного середовища України
О Г О Л О Ш У Є Т Ь С Я К О Н К У Р С
на заміщення вакантних посад державних службовців
В УПРАВЛІННІ ГІДРОГЕОЛОГІЇ, ІНЖЕНЕРНОЇ ГЕОЛОГІЇ ТА ЕКОЛОГІЇ

- провідний спеціаліст

(на час перебування основного працівника у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку).

Професійні та кваліфікаційні вимоги до кандидатів: вища освіта та досвід роботи з питань, що входять до функцій підрозділів Державної геологічної служби.

Довідки за телефоном: 456-71-38

Адреса: м. Київ, вул. Ежена Потьє, 16, кімната 211.

Інформація про продаж на відкритих торгах (аукціоні) майна підприємства-боржника
ТОВ "ОЛІМПІК КАЗИНО УКРАЇНА", що знаходиться в процедурі ліквідації

Лот №1: майно ТОВ "ОЛІМПІК КАЗИНО УКРАЇНА", в т.ч.: Гр. авт. - 21 шт., електронне табло - 12 шт., купюроприймач WBA - 86 шт., сигналізатор джекпоту - 17 шт., гра для гр. авт. - 84 шт., жетони для гр. авт. - 115 шт., тумба під гр. авт. - 490 шт., програматор - 2 шт., пульт управління - 1 шт., сервер - 3 шт., медіаконтроллер Shuttle - 1 шт., монітор - 65 шт., аудіопідсилювач - 3 шт., топер для гр. авт. - 85 шт., блок живлення - 5 шт., Cash Fever медіаконтролер - 2 шт., стекер - 306 шт., облицювання для РТМ - 23 шт., датчик-вимикач для дверей гр. авт. - 592 шт., SMIB (плата) - 357 шт., SMIB (провод) - 287 шт., РТМ в комплекті - 78 шт., брекет для РТМ - 54 шт., скло для РТМ и брекета - 136 шт., пластина скляна Admiral - 84 шт., провода Novomatic - 50 шт., клавіатура до РТМ - 35 шт., дисплей до РТМ - 25 шт., картридер - 19 шт., Switch - 19 шт., джерело БПЖ - 3 шт., шафа серверна - 7 шт., ДБЖ АРС CS 650VA - 128 шт., компьютер - 88 шт., термопринтер - 7 шт., сканер - 19 шт., принтер - 9 шт., Web cam - 25 шт., мультипортовий адаптер - 9 шт., MOXA TCC-80 - 1 шт., GSM шлюз - 1 шт., розгалужувач - 20 шт., MOXA N-Port 5430 - 4 шт., конвертер інтерфейсу - 2 шт., факс-модем - 2 шт., Patch Panel - 10 шт., подовжувач - 62 шт., мишка - 82 шт., клавіатура - 77 шт., перемикач VGA - 6 шт., колонки - 5 шт., АТС Panasonic - 1 шт., телефон - 29 шт., факс Panasonic - 17 шт., CD-changer - 13 шт., HI-FI ресивер - 4 шт., CD плейер - 1 шт., DVD програвач - 1 шт., мікрофон - 13 шт., підставка для мікрофона - 1 шт., підсилювач - 7 шт., тюнер - 19 шт., супутникова антена - 1 шт., ферма 4м - 1 шт., пульт управління - 1 шт., відео конвертер - 4 шт., мікшерний пульт - 4 шт., мікшер - 1 шт., регулятор гучності - 3 шт., звукові колонки - 138 шт., відеокамера - 326 шт., сервер відеонагляду - 1 шт., монітор відеонагляду - 1 шт., Kodicom блок живлення - 1 шт., AD-box - 1 шт., блок живлення д/відеокамер - 40 шт., кавомолка - 14 шт., напівавтоматична кавомашина - 2 шт., шафа холодильна - 12 шт., посудомийка- 1 шт., тумба під кофеварку - 1 шт., горка барна - 1 шт., бокалонакопичувач - 3 шт., блендер - 2 шт., помякшувач води - 25 шт., кухонний комбайн - 1 шт., соковижималка - 1 шт., бункер відходів кави - 10 шт., фритюрница - 1 шт., хьюмидор - 4 шт., дробилка для льоду - 4 шт., чаша для кавоварки - 1 шт., підставка для бутилок - 2 шт., фіскальний регістратор - 17 шт., касовий апарат - 7 шт., грошовий ящик - 34 шт., лампа - 9 шт., детектор валют - 27 шт., знищувач паперу - 20 шт., лічильник банкнот - 15 шт., лічильник монет - 22 шт., сейф - 8 шт., пломбіратор - 12 шт., зчитувач магнітних карт - 39 шт., касова стрічка - 3901 шт., пакет целлюлозний для інкасації - 91 шт.

Місцезнаходження майна: м. Київ, бул. Лепсе, 24

Початкова вартість продажу: 700 172,00 грн. з урахуванням ПДВ.

Лот №2: майно ТОВ "ОЛІМПІК КАЗИНО УКРАЇНА", в т.ч.: пилесос - 12 шт., мішки для пилесоса - 52 шт., патронний фільтр - 1 шт., холодильник - 2 шт., кавоварка - 1 шт., обігрівач - 6 шт., тепловентилятор - 2 шт., кріплення для плазми - 4 шт., фільтр води - 4 шт., кран-душ - 1 шт., брошюровщик - 2 шт., флип-чарт - 1 шт., екран тканинний для проектора - 1 шт., різак для паперу - 1 шт., відро пластикове - 61 шт., вішалка напольна - 39 шт., урна-попильничка - 42 шт., аптечка - 5 шт., ключниця - 11 шт., табличка - 2 шт., стенд "Обмін валют" - 3 шт., решітка з дверима - 1 шт., лототрон - 28 шт., maxibit - 9 шт., домофон - 1 шт., пульт охоронної сигналізації - 1 шт., ПППКОП "Кронос ОП4М" - 2 шт., система телесигналізації - 1 шт., датчики руху - 6 шт., вогнегасник - 140 шт., шуруповерт - 1 шт., дрель - 1 шт., набір ручного інструмента - 2 шт., акумулятор - 1 шт., блок живлення - 5 шт., доводчик дверей - 2 шт., двері - 2 шт., лопата для снігу - 5 шт., бант с підсвіткою - 1 шт., подіум для авто - 2 шт., шина - 3 шт., карниз - 3 шт., тримач паперу - 2 шт., полотенцетримач - 27 шт., сушка для рук - 7 шт., Дозатор мила - 10 шт., мильниця - 17 шт., лампа настільна - 2 шт., плафон - 8 шт., бра - 16 шт., кріплення з лампочкою - 5 шт., Philips Ecoclick starter S2 - 41 шт., лампа потолочна - 10 шт., лампи в асортименті - 610 шт., дошка для інформації - 86 шт., дошка пластикова - 6 шт., бокс пластиковий - 32 шт., підставка для флайерів - 68 шт., ігра "VIP TRIP" - 10 шт., бланк - 1000 шт., лоток для документів - 89 шт., лоток для підвісних папок - 4 шт., папка - 600 шт., папка підвісна - 18 шт., зажим для папок - 1 шт., планшетка - 34 шт., підставка для канцтоварів - 17 шт., бокс для паперу - 8 шт., дирокол - 7 шт., печатки та штампи - 67 шт., степлер - 5 шт., пластиковий стакан - 2400 шт., папір для факса - 1 шт., картриджи - 32 шт., тонер - 3 шт., стрічка для факса - 36 шт., кондиціонер внутр блок - 9 шт., кондиционер зовнішній блок - 7 шт., приточная установка - 3 шт., бокс обємний світловий - 1 шт., панель фонова - 1 шт., рекламна вивіска - 6 шт., рекламні букви - 1 шт., стілець - 990 шт., кована підставка - 2 шт., картина - 6 шт., декоративні гілки дерев - 1 шт., ваза металева - 1 шт., вазон декоративний - 10 шт., горщик для квітів - 12 шт., дерево штуче - 51 шт., куля декоративна - 2 шт., підставка під вазон - 1 шт., ролет тканинний - 9 шт., дзеркало - 246 шт., лайт-бокс - 90 шт., сейф-картотека - 1 шт., шафа файлова - 6 шт., стойка ресепшина - 1 шт., диван - 5 шт., вітрина скляна - 2 шт., шафа - 62 шт., столи - 61 шт., тумби - 64 шт., меблі - 1 шт., стойка барна - 1 шт., склополиці - 4 шт., стільниця - 1 шт., вішалка для одежі - 2 шт., полиця - 1 шт., крісло офісне - 3 шт.

Місцезнаходження майна: м. Київ, бул. Лепсе, 24

Початкова вартість продажу: 782 565,00 грн. з урахуванням ПДВ.

***Умови продажу*:** Засобами платежу є грошові кошти. Оформлення прав власності здійснюється за рахунок покупця. Проведення розрахунків за придбане майно здійснюється протягом 30 календарних днів з дати укладання договору купівлі-продажу. Переможцю торгів, який відмовиться від підписання протоколу аукціону або укладання договору купівлі-продажу майна, гарантійний внесок не повертається.

Реєстраційний внесок - 17 грн. (без ПДВ) вноситься на рахунок р/р 37122001005048 в ГУ ДКУ у м. Києві МФО 820019, код ЄДРПОУ 36285077. Одержувач ДП "Державний центр з питань відновлення платоспроможності та банкрутства".

Гарантійний внесок - 10% від початкової вартості продажу вноситься на рахунок р/р 26007010846901 в ПАТ "Альфа-Банк" м. Київ, МФО 300346, код ЄДРПОУ 36285077. Одержувач ДП "Державний центр з питань відновлення платоспроможності та банкрутства".

Заявки на участь в аукціоні приймаються за адресою: 01133, м Україна , м. Київ, бул. Лесі Українки, буд. 26 (пн.-чт. - з 10.00 до 17.00, пт. - з 10.00 до 16.00). Кінцевий термін прийняття заяв - за три робочі дні до дати проведення відкритих торгів (аукціону).

Відкриті торги (аукціон) буде проведено ***04 жовтня 2010 року о 12:00*** за адресою: м. Київ, вул. Червоноткацька, 59, офіс № 21, тел. 286-48-15.

Ознайомитися з майном можна за місцем його розташування. Телефон продавця: 286-48-15.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 164 (4914)
СУБОТА, 4 ВЕРЕСНЯ 2010

Автор «Коду да Вінчі» Ден Браун негласно визнаний «найнебажанішим» письменником Великобританії, *пише Telegraph*. Як заявила благодійна організація Oxfam, його книжки частіше за інші вдячні читачі передають притулкам, бібліотекам і будинкам інвалідів

Відомий письменник Юрій АНДРУХОВИЧ в інтерв'ю газеті "Сегодня" назвав екс–президента України «пекельним руйнівником ідеалів»

Олександр СИЗОНЕНКО

Зеєловські висоти

Новела

Синові Віктору

1.

Вони лежать за гранітною аркою залізничного мосту — піщано-жовті, брунатні, мов сплячі леви. Круті їхні відроги, зм'якшені тріпотливим маревом сонячного квітневого дня, виправдають географічну і топографічну назву цих висот. Адже «See Lowe» в перекладі з німецької — «Морські леви». Саме їх вони й нагадають нам, коли ми після триденних боїв прорвемося з Кюстрінського плацдарму і вперше побачимо їх.

Нам тоді здасться, що про ці узгір'я і про все, що тут відбулося і ще відбудеться, напишуть колись поеми й симфонії. Але ми помилимося: війни минають і забуваються. Бо пам'ять людська коротка навіть на такі героїчні й трагічні події. А тому, що б не відбулося в світі, ніхто не знає, як воно відгукнеться в прийдешніх поколіннях. Та як довго зберігатиметься в їхній пам'яті? Майже ж нічого про заключну битву Великої Вітчизняної не писатимуть ні по гарячих слідах, ні потім. Крім коротких і скупих газетних повідомлень та сухих воєнних донесень.

У першу мить тут нас вразить несподівана тиша. Ще мовчать гармати і кулемети, ще зариваються в землю солдати ворожих армій обабіч мосту й залізничного полотна. Артилерія ж котить сюди від Одера асфальтом за потужними тягачами та вертлявими джипами «Додж 3/4», м'яко підстрибує на вибоях гумовими колесами, немов радіє, поспішаючи на свято.

Артилеристи запевняють: «Гармати в наступі легкі й слухняні, а у відступах — тяжкі й похмурі, мов невисповідані гріхи прочан». Мученики сорок першого, відступаючи від кордонів, тягтимуть їх до Дніпра, Дону і Волги, як Ісус, падаючи, нестиме свій хрест на Голгофу, і ніхто йому не допоможе. А від Волги, Дону й Дніпра аж сюди, в центр Європи, гармати котяться майже самі. І жодна з них не відстане!

Мчать від Одера до Зеєловських висот задимлені танки, грізно й розкотисто ревучи потужними двигунами на перегазовці, погрозливо бряжчать гусеницями і траками, струшуючи землю, а поміж ними тихцем прослизають приншклі «катюші», вкриті брезентом — цим одвічним сейфом засекреченого військового світу.

Роботящі «Студебекери» і «ЗІСи», з патронними й снарядними ящиками в кузовах врівень з кабінами, тримаються правого узбіччя, терпляче зносять обгони, пропускають закриті штабні машини й відкриті «Віллиси» з величаво-гойдливими антенами. З «Віллісів» яскравіють нам червоні генеральські лампаси, золотаво поблискують погони, зеленіють розстелені на колінах карти. Допитливо обмацують нас, піхтуру, і техніку грізні генеральські погляди, прискіпливо визначають готовність штурмувати круті та сипкі, майже недоступні піщані схили Зеєловських висот: за ними — Берлін! Головна мета заключної битви Другої світової війни.

І щойно сформована мотомеханізована армія переслідування в лискучих касках, із сяючими на сонці автоматами тісно повсідалась на нетесаних лавах у відкритих кузовах «Студебекерів», «Доджів» та «ЗІСів», котить та й котить, нетерпляча, мчить на висхідні позиції. Все на бійцях новісіньке, і білі-білі брезентові паски касок на юних обвітрених лицях та на підборіддях нагадують новенькі гноти семилінійних гасових ламп, якими світили нам старі бабусі й молоді наші мами по лісових і степових селах.

А ми, розвідники матінки-піхоти, топаємо кюветами автостради до тих далеких і омріяних висот, які треба взяти з ходу чи загинути на них. Обдають нас пилом вантажівки, глушать ревищем двигунів огорнуті дизельним синюватим димом танки. А ми простуємо з автоматами на грудях назустріч тим висотам, весінньому вітру й квітучим садам.

Сади... Вони просто киплять! Несподівано й дивно бачити стільки квітучих садів на землях поверженої Німеччини, як у нас на Україні. І хто скаже, що це не так, — знайте: їхав, сердега, в закритій машині чи в танку, минав кілометри, ковтав пил, а пахощів вишневого цвіту й не нюхав! Та й квітучі сади у триплексах не вміщаються. А лише асфальт автострад, незліченні небезпеки і тривожна далечінь війни...

А нам не треба асфальтів та автострад. Ми йдемо навпростець полями, лісами, садами-садочками. І доки на автостради вибираються війська, танки й машини, обстежуємо кожен пагорб, перелісок чи долинку: не зачаїлися, часом, у засаді «тигри» і «пантери»? Або ще могутніші й небезпечніші для наших танків німецькі «фердинанди» з 152-мм гарматами та інфрачервоними прицілами, яким ніч і туман ніпочому: стріляють так само прицільно, як і в сонячний день! І чи не залягли десь у яру або видолинку фаустники, з котрими наші танкісти зіткнуться по-справжньому тільки тут, під Берліном. І особливо — на його вулицях. Підпустить ІС або Т-34 кроків на п'ятдесят і — тарах! — кумулятивною міною-прилипалою із-за рогу чи з окопу: при ударі й вибуху — шість тисяч градусів! Як на Сонці. Одночасно здетонує весь боєзапас і пальне. Танк розриває вщент — так, що навіть башта відлітає на десятки метрів! Усе горить і плавиться. А люди перетворюються на попіл і жужелицю, наче їх ніколи й не було на світі!? Ці фаустники — кара Божа для наших танкістів.

І ми шастаємо по всіх усюдах — перевіряємо всі потаємні куточки, всі підозрілі місця. Вриваючись у будинки та в чужі покинуті спальні, лякаємося своїх несподіваних відображень в розкішних високих дзеркалах, сахаємося і завчено, навскидку, беремо на приціл самих себе своїми важкими ППШ із сімдесят одним патроном у диску: нам по 19—20 років, а в проривах, безперервних боях і маршах засмагнемо й обвітримося до того, що видаємося набагато старшими. Навіть рідні матері навряд чи й упізнали б, побачивши нас. І сімдесят два кілометри від Кюстріна-на-Одері до Берліна були зовсім не такі легкі й короткі, як тоді писали газети. Та як здається тепер. І про ті бої і втрати й досі ще не сказано всієї правди.

Зеєловські висоти видно з усіх усюд: із штабних «Віллісів» — генералам, із окопів і траншей — солдатам-піхотинцям, у стереотруби — артилеристам, через триплекси та з відкритих люків — танкістам, з квітучих садів — нам, розвідникам. І навіть, впоравшись з усіма околицями та зайшовши у невеличке містечко з груддям цегли, черепиці й битого скла на тротуарах, бачимо й звідси жовті піщані відроги, схожі на сплячих левів. Вони тривожать, ваблять і лякають водночас, притягуючи до себе погляди: нам же їх брати, оці Зеєловські висоти!

Всідаємось, натомлені, під стінами на осонні, куримо й насолоджуємося коротким відпочинком і тишею. Така ж вона дзвінка й приємна, ця несподівана тиша, що навіть всміхаємося один одному, вперше у цьому тяжкому наступі. А дехто вже й дрімає. Бо з 16 квітня, від прориву з Кюстрінського плацдарму, всі три дні й три ночі проводимо в безперервних боях і маршах — ніколи навіть передихнути, не те що відпочити чи заснути.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

І здається, вийдуть зараз двірники у брезентових фартухах, підметуть з тротуарів бите скло, уламки цегли та черепиці й, замахнувшись лозяними мітлами, сердито нагримають на нас і проженуть додому вчити уроки, як до війни. Чи помагати матерям поратись по господарству.

Двірники, проте, не йдуть. А в містечко втягуються танки й машини. І одразу ж повниться гуком і ревищем моторів увесь простір — на землі й у небі. Бо й наші літаки саме пролетять над нами бомбити Берлін. Чи «обробляти» Зеєловські висоти перед штурмом...

2.

Біля нас зупиняється танк. Ревнувши наостанок двигуном, завмирає. Тільки дим та курява ще довго висять над ним. Та розжарене повітря струмує над радіаторами двигунів. А потім з клацанням відчиняються люки — водійський спереду і баштовий угорі. Із водійського легко й спритно висизає молодий спітнілий генерал-майор у водійському пробковому шоломі, що зовсім не пасує до золотих генеральських погонів. Лунко тупнувши хромовими чобітьми по броні, озирається. В суворому погляді — погроза далеким Зеєловським висотам, ближнім готичним гостроверхим дахам і нам, солдатам.

Підхоплюємось, виструнчуємось, завмираємо. Але генерал навіть не дивиться в наш бік. Ніби й не помічає нас. Завченим, натренованим рухом легко й м'яко стрибає з танка на землю і командує у відкритий водійський люк:

— Викликайте «Дніпро»! З'єднайте мене з Першим!

Доки він, запаливши сигарету, походжає біля танка, очевидно, розминаючи зомлілі за важелями й педалями ноги, всередині щось гукають, когось настійливо умовляють й нарешті з водійського люка подають йому плескатий мікрофон і ставлять на броню перед генералом малий, але важкий навіть на вигляд круглий динамік на плескатій підставці, підбитій повстю.

— Перший слухає, — лунає з динаміка спокійний стомлений голос. — Доповідайте.

— Вийшов на рубіж «Зеєловські висоти». Нагодую людей, заправлюся і рушу на південь.

— Нікуди ви не рушите! Готуйтесь до взяття тих висот! Втрати є?

Генерал мовчить, зціплює зуби, аж випинаються жовна на скронях. Ще дужче насуплюється, і світло-голубі очі його здаються чужими на побагровілому обвітреному обличчі.

— Загинув взвод майора Волошка.

— Увесь розвідувальний взвод вашого танкового корпусу? — тривожно підвищують голос. — Усі три танки? — майже кричать. — І екіпажі?

— Так точно. Їх спалили фаустники із засади під висотою 326. Дозвольте обійти її з півдня.

— Не дозволяю! — Все ще кричать генералові.

А по паузі, вже спокійніше: «Ви відпочиваєте і готуєтесь до загального штурму».

Він уже зовсім спокійний, як і належить високим інстанціям, цей стомлений голос знаменитого генерал-полковника Катукова, хоч це й коштує йому, очевидно, неабияких зусиль.

— Сподіваюсь, фаустників захопили? За Гаазькою конвенцією їх належить розстрілювати на місці! Як фашисти розстрілювали в сорок першому наших комісарів, а зараз розстрілюють політпрацівників і комуністів, не беручи в полон.

— До того ж фаустники з фольксштурму, цивільні, товаришу командуючий, — перебиває Катукова молодий генерал, приставивши ногу й витягуючись в струнку, ніби начальство може бачити його. — Їх допитує «Смерш». А незабаром судитиме воєнний трибунал корпусу. А мої люди рвуться в бій, щоб помститися за загиблих товаришів.

— Який там бій, — стомлено відповідає Катуков. — Перед вами Зеєловські висоти! А за ними Берлін! Ото буде бій! Не бій, а битва! Готуйтесь до неї. І не розмінюйтеся на часткові операції — не ризикуйте людьми і технікою!

— Але ж... Загинув майор Волошко зі своїми танками й екіпажами, товаришу командуючий!

Генерал витягується ще дужче, але динамік довго мовчить.

— Ніяких «але», — озивається нарешті Катуков. — Готуйтесь до штурму!

В динаміку щось клацає, все стихає, і генерал повільно й роздумливо кладе мікрофон на броню. А потім, схиливши голову в задумі, знову походжає біля танка.

— Дозвольте звернутися, товаришу генерал-майор, — виструнчується перед ним, притиснувши лікті до тулуба й приставивши ногу, простоволосий і схвильований молодий офіцер.

— Ну? — повільно обертається до нього генерал-майор. — Хто такий? Представтесь, як належить за статутом!

— Командир мінометної роти третього батальйону сто першого гвардійського полку старший лейтенант Сухов!

— Що старший лейтенант, бачу. А в чому справа?

— Серед фаустників-фольксштурмістів, яких із «Смершу» зараз поведуть на засідання трибуналу, а потім на розстріл, є знаменитий піаніст. Молодий професор Берлінської філармонії...

Сухов блідий і схвильований. В очах і на обличчі тривога й нетерплячість.

— Знаменитий, кажете? — Генерал дивиться поверх голови Сухова на гостроверхі черепичні дахи містечка. — Молодий, кажете? Ну то й що? А серед наших молодих танкістів, яких фаустники сьогодні спалили, знаєте, скільки загинуло майбутніх піаністів, майстрів і вчених? Не знаєте? Зате я знаю! Такі хлопці!

Він хитається, схопившись обома руками за голову, немов від зубного болю. Потім різко випростується:

— Всіх розстріляти! Всіх до одного! — кричить, почервонівши і тупаючи ногами.

Адже «See Lowe» в перекладі з німецької — «Морські леви»

Після його крику западає глибока тиша. І чути, як десь далеко в гаю чи на узліссі кує зозуля, як виспівують шпаки на деревах, озивається одуд після зими. І як великий сизо-синій голуб-витютень любовно кличе свою голубку, та ніяк не докличеться...

І тихо, так тихо і сонячно в світі! Гріє сонечко, спочиває вітер, вичахають танки по дворах та вуличках містечка, і стелеться по садах блідо-рожевий цвіт вишень.

— Але ж... — переступає з ноги на ногу Сухов. — Піаніст не здатен це зробити!

— Ніяких «але»! — Губи в генерала сіпаються, а очі синіють холодно-холодно! Як наші ріки в морозний сонячний день. — Вони спалили моїх найкращих танкістів, що воювали від самого Сталінграда! Хто їх поверне? Мені і матерям, і сім'ям? Може, ви? Чи цей ваш плюгавий піаніст? — визвіряється на Сухова розгніваний генерал.

— На нього тільки вчора натягли шинель, — уперто хилить голову перед генералом Сухов. — Тільки взули в армійські ботинки. Він не навчився тримати навіть гвинтівки — не те що фаустпатрона...

— А мої хлопці вміли все! Вони брали участь у взятті Кантемирівки в одчайдушного однорукого генерала Генріха Гіле з його головорізами з танкової дивізії «Мертва голова»! Я на майора Волошка і на всіх них покладався, як на самого себе! І сьогодні їх усіх не стало. Всі вони загинули. Ви це розумієте? Хоча б це?

— Піаніст не міг їх убити, — так само вперто хилить голову Сухов. — Ви погляньте на нього! Тільки погляньте, і ви зрозумієте все самі.

— Ви мене дивуєте, чорт вас візьми! — сердиться генерал. — Що за розглядини перед Зеєловськими висотами? І яке ви маєте відношення до трибуналу мого танкового корпусу? Ви ж мінометник, а не танкіст і не юрист!

— Мене запросили на допит фаустників і на засідання трибуналу перекладачем. Бо їхній перекладач сьогодні вранці загинув.

— Звідки знаєте мову?

— Учився в школі разом із дітьми німців-колоністів, що жили в нашому селі з часів Катерини другої. Дружив з ними. Та й учителька німецької мови була німкенею...

— Чи не тому ви й побиваєтесь так за цим піаністом? — допитується генерал.

— Ні. Він у двадцять сім літ — професор Берлінської консерваторії, — сміливо дивиться Сухов у вічі генералові. Не по-уставному простодушно, він стоїть перед генералом, ніби перед причастям. — Це ж яка рідкість? Значить, талановитий. Погляньте на нього! Тільки погляньте, прошу вас...

Генерал-майор довго мовчить. Мне свої зношені лайкові рукавички, у яких четвертий рік власноручно водить свій командирський танк з дозволу самого генерал-полковника Катукова.

А зозуля все ще кує в гаю, щедро пророкуючи комусь довгі літа, і одуд уже сміливіше подає свій голос після зими, повернувшись з ірію, і голуб-витютень кличе й кличе свою голубку. І стелить поряд із танком по чорній грядці свої пахучі блідо-рожеві пелюстки молода вишенька, мов наречена. І так тихо та тепло, та сонячно в світі, що про смерть, а тим більше — про розстріл, грішно й думати!

— Ну що ж, — згоджується генерал. — Приведіть.

І одвертається від Сухова, щоб припалити нову сигарету.

3.

Він стоїть посеред двору — уособлення безпорадності, непристосованості й беззахисності. Безжальна карикатура на інтелігентність, написана суворими мазками війни.

Тонка довга шия жалібно стирчить із жорсткого коміра нової, ще не обношеної шинелі. Він боїться зняти її навіть у цей теплий квітневий день. Можливо, останній день у його житті. Бо шинелю одягли на нього штабні фельдфебелі та цейхгаузні унтери — грубіяни й циніки, чужі йому й одворотні. Їх він боїться більше, ніж наглої й жорстокої смерті. Навіть дужче, ніж розстрілу!

Кашкет із довгим суконним козирком, які носять солдати гітлерівської армії, налазить йому на очі, а також на вуха — гне їх униз і утримується, мабуть, лише на окулярах у тонкій золотій оправі. Довгі руки виснуть вздовж тулуба, тонкопалі та білі. І біле лице — бліде, як у мерця. А гострий борлак випинається з худої шиї дивним наростом — нагадує чаплю чи щось ще жалюгідніше й нещасне.

Генерал розглядає німця, немов якийсь антикварний експонат у музеї. Найдовше дивиться на його худі гомілки, обтягнуті коротенькими брезентовими накладками на дві застібки. Та на великі ступні, взуті у важкі й грубі черевики. Куті залізними шипами по підметках і обляmовані крицею підківок на підборах, пошиті з добротного гамбурзького товару для далеких доріг у Росію і Африку, на Україну та на Кавказ, вони дійшли від Берліна лише до Зеєловських висот! Ці грубі, куті залізом для переможних походів воєнні ботинки на кволих ногах берлінського піаніста.

— Гм-м, вояка! — презирливо бурмоче генерал.

— Найн! — злякано мотає головою німець. — Ніхт война! Мюзік!

— Мюзік, мюзік... — Кутики генералових губів гидливо опускаються. — Ану! — обертається він нарешті до нас. — Де тут рояль чи піаніно?

І ми розлітаємося по під'їздах і по кімнатах, мов горобці.

Старші офіцери, одягнені в новесенькі шовкові комбінезони кольору хакі на випадок зустрічі із союзниками, стоять неподалік, курять і прислухаються.

Генерал-майор підходить до них і, недбало кинувши руку до пробкового шолома у відповідь на вітання, киває на німця:

— Берлінського професора-піаніста захопили разом із фаустниками. Послухаємо, як він грає. А що роблять ваші підлеглі?

— Миються, — виструнчується перед генералом полковник-танкіст.

— Миються? — дивується генерал.

— Так точно! Оголились до пояса і ллють один одному на голови й спини воду цілими відрами: у танках спека, задуха.

— Жарко, — погоджується генерал. — Молодці, що миються.

Він довго дивиться на Зеєловські висоти, схожі на сплячих левів. Зараз над ними повільно пропливають легенькі білі хмарки та кидають на круті жовті схили синюваті тіні.

— Буде ще жаркіше, — зітхає генерал.

4.

Рояль знаходимо в сусідньому будинку...

— Ходімо, — велить німцеві старший лейтенант Сухов.

Той нахиляється, піднімає з натугою ранець, обшитий телячою шкірою, завдає собі на плечі. Потім підперізується важким поясом з пряжкою «Got mitt uns», з бляшаною циліндричною коробкою протигаза та шанцевою лопаткою в покрівці.

— Облиште! — гукає йому по-німецьки Сухов. — Тут недалеко.

— Найн, найн! — Мотає головою німець і оглядається, чи не забув чого.

І тільки пересвідчившись, що вся амуніція з ним, чвалає за Суховим, байдужий до всього: і до сонця, і до весни, і до нас з важкими й грізними автоматами.

А коли переступає поріг і помічає рояль — одразу ж кидає свої пожитки на підлогу, переступає через ранець. Струсаючи підлогу важким кутим взуттям, кидається до рояля. Нагинається, короткозоро мружиться на напис і радісно оглядається на нас:

— «Бьоссендорфер!» — урочисто підносить палець.

Спочатку беззвучно та пестливо гладить клавіші. Потім заходить збоку і легким завченим рухом піднімає важку кришку рояля. Так, що стає видно струни, світлу, мов сонце, соснову деку і позолочений металевий каркас. Вибачається: «Айн момент!» і скидає шинелю.

Та й не скидає, а ніби вилазить із неї, мов із печери. Наче вона й не трималася на ньому. Проте складає її вдвоє, акуратно згорнувши вподовж. Шинеля нова-новісінька! У неї несподівано світла і дуже шовковиста — аж блищить! — підкладка.

Отак, із згорнутою шинелею в руках, шукає очима свою амуніцію. Вона лежить на підлозі далеченько — там, де він кинув її, побачивши рояль. Нетерплячим кроком підбігає до ранця і пояса з протигазом та лопаткою, хапає їх однією вільною від шинелі рукою і, заваьючись набік, тягне до інструмента. Тільки тут кладе на амуніцію згорнуту шинелю, а зверху — м'який свій кашкет. Ще поправляє обома руками довге й світле волосся, обсмикує цупкий і непокірний мундир і, примирившись, підставляє до рояля гвинтовий стілець. Тільки тоді вже сідає.

А сівши, не одразу б'є по клавішах. Схиляє над ними лисувату світлу голову. Якусь мить сидить задумливо, ніби щось згадує чи вгамовує хвилювання. І, раптово вставши, обводить нас довгим поглядом. За скельцями окулярів — сльози. Він, певне, не сподівався вже сісти за рояль.

— Спа-си-бі, — роздільно, по складах, вимовляє по-нашому і гречно вклоняється.

І генералові, що стоїть біля вікна, зіпершись об лутку, суворий і зосереджений.

І групі офіцерів у нових шовкових комбінезонах.

І нам, запиленим і незграбним у своїх рятівних розвідницьких маскхалатах.

І Сухову, що тулиться в дальнім кутку, намагаючись не дивитись на німця.

Відкланявшись, сідає за рояль, енергійно кидає руки на клавіші та обрушує на нас могутні тривожні акорди:

«Трам-та-та-там!» — починає з грубих, може, й найнижчих басів. І знову: «Трам-та-та- там!» — грізно рокочуть вони і гримлять про щось суворе й страшне. Непоправне! Ніби рушаться в світі міста і мости, і небо падає на землю уламками битої синьої криги, і валяться та руйнуються гори й висоти, і рвуться бомби та стріляють гармати, і кричать у розпачі жінки, і плачуть діти, благаючи порятунку. Дедалі дужче, загрозливіше й страшніше рокоче рояль. Аж дихання нам перехоплює, і серця наші заходяться в тривозі. Всіх нас огортає напруга, що дедалі наростає й підсилюється!

Голова німця мотається в такт експресивній приголомшливій музиці, плечі стрибають, коли він б'є по клавішах, а світле волосся розвівається, і руки безугавно літають над клавішами двома білими блискавками, та ніяк не знайдуть, куди б відлетіти.

І ми відчуваємо: або він умре за цим роялем «Бьоссендорфер», або у світі щось трапиться ще страшніше за війну, яка вже стільки днів і ночей невблаганно носить нас своїми смертельними полями, обіцяючи загибель, смерть чи тяжке поранення.

Під цю музику все, що з нами було в боях, раптом стає сторчма в нашій уяві у всій своїй невблаганності й жорстокості, хоч ми їх досі тамували в собі, ховаючи на самісіньке дно наших емоцій, заради витримки і перемоги.

А музика гримить і падає на нас, на стіни кімнати, виривається крізь розчинені вікна у весінній простір, залитий сонцем. І під його промінням її звуки теплішають, лагідніють. А всі люди на землі мають нарешті звільнитися від озлоблення — здається, ось зараз вони позбудуться ненависті й люті й почнуть ще несміливо, а далі приязніше всміхатися одне одному. А потім простягнуть руки і обнімуться, згадавши заклик Шіллера: «Обнімітеся, мільйони!», втілений в апофеоз Дев'ятої симфонії Бетховена.

І щось ніжне-ніжне огортає нас — у всіх розширяються і більшають очі, розправляються зморшки на обличчях у старших, а в нас, юних солдатів, легшають і піднімаються вгору брови. І губи чомусь тремтять. І на них зроджуються усмішки.

А заклик до радості й ніжності ллється та й ллється з-під німцевих пальців. І росте та міцніє злива високих і чистих звуків, що здаються чомусь сонячними. І ми забуваємо, чого прийшли аж сюди, на чужу землю, в чужу весну, де ми зараз, хто нам грає і чому?

Тихо і ніжно витають звуки музики над нами. І родяться вони не з рояля — рояль досі мовчав, як будинки мовчать поблизу. Як мовчать Зеєловські висоти вдалині. Як бруківка мовчить під ногами.

Ці благородні звуки ллються на нас з-під отих довгих, тонких і худих пальців, що торкаються білих та чорних клавішів і розповідають нам про наших матерів і батьків, про далеку рідну землю і рідні ріки, і рідний дім та рідний сад. І про всіх, кого ми знаємо й любимо змалечку, серед кого росли й розвивалися та набиралися розуму від них.

Завершивши музичний твір, німець підводиться із-за рояля, гречно вклоняється всім і сідає знову на свій гвинтовий стілець: за роялем він не полонений, не фольксштурміст — він, мабуть, забув усе, що трапилося з ним сьогодні, і став самим собою.

А ми, не змовляючись, одвертаємося до вікна всі разом, ховаючи збентежені й розчулені очі від товаришів і командирів. А потім несподівано для себе аплодуємо.

5.

— Давно я не слухав Бетховена, — зітхає генерал, приязно дивлячись на німця. — Та ще в такому виконанні.

— Beethoven, о-о-о! — Підносить високо голову німець, аж сам ніби вищає. — Beethoven — Gross! Kolossal!

І замовкає надовго. Навіть заплющує очі — мабуть, уявляє Бетховена. Потім повільно піднімає руки над клавішами.

— Та-та-та-та! — лунає тривожно й погрозливо, ніби хтось великий і могутній попереджає про небезпеку.

І знову, в тому ж ритмі, але басовитіше: «Та-та-та-та!» — немов би погрожує: «Я йду до вас! Я зараз прийду!»

Тепер я знаю: це — «Поступ Долі» із вступу до п'ятої симфонії Людвіга ван Бетховена, як твердять музикознавці. А тоді здалося, що до цієї кімнати серед весни і посеред війни й справді рвійно й навально вривається геніальний і суворий Бетховен! Зупиняється в порозі, грізно дивлячись на нас, ніби питає: «А ви, мої нащадки, чи так живете й дієте, як я мріяв і заповідав вам?»

І його музика під тим поглядом ставить усе на світі на свої місця! Під її впливом Зеєловські висоти здаються купами звичайнісінького піску. А танки, «катюші» й гармати — громаддям звичайного залізяччя. І кожен із нас, слухаючи його божественну музику, по-новому сприймає світ і себе в ньому.

Усі ми забуваємо і німця, що грає нам, і навіть того, хто написав цю музику. Нам здається, що вона існує одвіку — народилася разом з людством і тепер розповідає нам, що війни минають і забуваються. Що мине й ця. І що всіх нас чекає прекрасне й щасливе життя! Чекає любов і праця на мирній землі, у рідній стороні, з дорогими, найріднішими в світі людьми: батьками й матерями, сестрами й братами, любими дівчатами й жінками, мудрими й суворими дідами й добрими та ласкавими бабусями.

«З дідами пий, з дівчатьми знайся» — згадається нещодавно опублікований вірш Андрія Малишка у нашій фронтовій газеті. Це була тоді найзаповітніша мрія кожного!

І коли мелодія стихне під стомленими пальцями піаніста, ми немов прокинемося, сп'янівши від музики Бетховена, і сприймемо все довколишнє, як нереальне. Або в його первісному значенні, утаємниченому від нас метушнею і поверховим поглядом на речі. Справжній зміст життя там, у скритій від нас одвічній реальності і в цій безсмертній музиці Бетховена. Та ще, мабуть, у сонці й квітучих садах. І в нас самих — у тому, що ми ще живемо на землі, всупереч загибелі й смерті, які несе людству війна.

А німець повільно підводиться і дивиться на нас з якогось незбагненного далека, звідки він, як і ми, повертається після бетховенських геніальних мелодій в сувору воєнну дійсність. Погляд його запитливий і тривожний. Він ще важко й часто дихає і від утоми, і від нового хвилювання, що знову починає охоплювати його. На чолі та на скронях у нього — великі й рясні краплі поту. Змокріле волосся липне до лоба і важкими пасмами спадає на очі.

«Що ж тепер? — питають його змучені очі. — Що буде зі мною далі? Ви мене вб'єте? Розстріляєте?» І немає сили глянути на нього. Нам соромно від того німого запитання.

— Відправимо його в тил? — уважно дивиться на Сухова генерал.

Той мовчки здвигує плечима:

«Ходімо!» — наказує німцеві. І обертається від порога до генерала: «Я маю доставити його назад, до трибуналу. Взяв під розписку...»

«Відправимо його в штаб Першої танкової Катукова», — роздумливо міркує вголос генерал, ніби радиться сам з собою. Чи питає згоди в Сухова.

Німець тим часом квапливо одягає шинелю — скоріше влазить у неї, мов у печеру, кидає на голову своє кепі, а на плечі завдає ранець. Хапає пояс із протигазом та лопаткою, квапиться за Суховим: боїться відстати від свого покровителя і лишитися серед нас...

Дивак! Він не розуміє, що його музика ще живе, ще звучить, не перестаючи, у наших душах! І звучатиме, мабуть, в нашій пам'яті все життя. І ми його, як і його музику, нізащо й ніколи не образимо! Та не заподіємо йому біди чи зла: він полонив наші душі й викликав у них давно забуті почуття ніжності, добра і співчуття, поглинуті війною.

Генерал виходить з будинку останнім. Його очі тепер схожі на наші: такі ж сумовиті, навіть скорботні й задумливі. Без генеральської суворості, погрози і владного блиску. Здається, музика Бетховена вимила з них усе це, хоч на якийсь час.

— Поїдете зі мною, — велить він піаністові тихше, ніж розмовляють на війні з полоненими. — І скиньте до біса оцю шинелю та покиньте амуніцію — вона личить вам, як корові сідло! Старший лейтенанте, перекладіть!

— Найн, найн! — заперечливо мотає головою німець, коли Сухов перекладе йому слова генерала.

І щось швидко забельоче по-своєму.

— Він боїться, що його розстріляють удома, якщо він щось тут покине або загубить, — скаже Сухов, усміхаючись.

Генерал дивиться на німця з жалем і співчуттям:

— Прокляття! — цідить крізь зуби. — І це — нащадки Бетховена, Шіллера і Гете... От вам і «Schtorm und Schturm» — «Буря і натиск». Вони давно вже перетворилися на «Nacht und Nebel» — «Ніч і туман» на нашій території. Тобто — на випалену землю! Але на що ж перетворили цю велику націю прокляті фашисти?

Генерал знову стає генералом і обводить суворим поглядом все, що бачить на просторах поверженої, але ще не добитої до краю Німеччини.

А сонце гріє ласкаво, вже по-весняному тепло. І цвітуть сади, і зеленіють чагарники й дерева. А за ними мріють у мареві Зеєловські висоти, які нам треба взяти, щоб не вмирали мелодії та не гинули люди. Щоб видатні піаністи не тягали на собі протигазів та лопат. І не одягали шинелей. І щоб грізний Бетховен не гнівався на нас.

О, Зеєловські висоти...

Конча-Озерна, 5 травня 2010 року.

Заклик Шіллера: «Обнімітеся, мільйони!», втілений в апофеоз Дев'ятої симфонії Бетховена

КУРІНЬ

№164 (4914) СУБОТА, 4 ВЕРЕСНЯ 2010

Сьогодні в Україні буде тепло й переважно сухо, лише у західних областях можливі опади. Середня температура повітря близько 7—12 градусів уночі й 19—24 градуси вдень. Вітер західний, 7—12 м/с. У Києві дощу не очікують. Уночі термометри покажуть 5—10, удень 17—22 градуси вище нуля.

ЦЬОГО ДНЯ, 4 ВЕРЕСНЯ

■ **1680.** Помер церковний діяч і письменник Симеон Полоцький. ■ **1781.** Засновано американське місто Лос-Анджелес. ■ **1928.** Раднарком УРСР затвердив новий український правопис («скрипниківський»). Діяв до 1933 року. ■ **1944.** Фінляндія вийшла з війни проти СРСР. ■ **1965.** Прем'єра фільму Сергія Параджанова «Тіні забутих предків», під час якої відбувся мітинг протесту проти хвилі політичних репресій. ■ **1975.** Перший випуск телевікторини «Що? Де? Коли?». ■ **1985.** Помер Василь Стус, поет і громадський діяч.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Віталія СКОБЕЛЬСЬКОГО.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ *Більшість більше любить вільності, ніж закони.*
☞ *Коли із двох бід виберуть більшу — це може бути президент.*
☞ *Що дорожчою мантією політика вкривають, то частіше його викривають.*
☞ *Пригріти чоловіка просто, складніше остудити.*
☞ *Посада людину не змінює, а підмінює.*
☞ *Золотошукачі в церкві гріхи відмивають. А на копальнях — намивають.*
☞ *Від дружини віяло теплом її коханця.*
☞ *Доми купують бездомні, а душі — бездушні.*
☞ *Найбільше потішаються з тих, хто тішить себе ілюзіями.*
☞ *Не працюючи, не заробиш, а одержиш.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Анекдот у дорогу

Контролер у поїзді звертається до пасажира:
— У вас квиток до Херсона, а поїзд іде на Київ.
— І часто ваші машиністи так помиляються?

ІЗ ЗАПИСНИЧКІВ АГАТИ ХРИСТІ

☞ *Провладна опозиція*
☞ *Плутокарати*
☞ *Спермуцький трикутник*
☞ *Фіналіст кубка з боксу*
☞ *Під'ющувати*
☞ *Схід нам допоможе*
☞ *Кубанські казахи (фільм)*
☞ *...та діти пенсійного віку*
☞ *В опозицію дівчина проводжала бійця...*
☞ *Кастинг недоторканних*
☞ *Педикфіл*

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Нотатки ескулапа

Здорових людей нема, є люди, в яких нема грошей на лікування.

Дефініція

Депутат без недоторканності — це вже, вважай, і не злодій.

Демлікнеп

Підвищення тарифів, цін та податків — все це вимушені заходи, спрямовані в першу чергу на соціальний захист олігархів.

Що робити?

На тих, хто отримує африканські зарплати, мантри про європейський вибір чомусь уже не діють.

Аксіома

Незмінних конституцій нема.

Музика та життя

В оркестровій ямі — диригент, у Верховній Раді — Чечетов.

Основи розуміння

Як я розумію наших крадіїв-мільйонерів, коли мені вдається проїхати зайцем у тролейбусі!

Заява

Всі ці партії нічого не крали!

Демпорада

Можна й за законом, але краще не ризикувати.

Наївність

А я думав, що головною вимогою МВФ буде вимога до нашої еліти вгамувати свої апетити!

Мабуть-таки

Той, хто стверджує, що в нас нікому нічого не треба, мабуть, не пробував комусь хоча б щось дати.

Олександр ПЕРЛЮК.

ДОШКА ПОШАНИ

Слугам по заслугах

Борис Колесніков, віце-прем'єр-міністр України:

— Чому шахтар або металург, який простояв все життя біля печі, одержуватиме пенсію у дві тисячі, а «заслужений» депутат — 16 тисяч гривень?

Від чергового:

— *Чому? Та гроші ж бо варяться у депутатській печі, а не в якійсь іншій!*

Вони нас попередили

Микола Азаров, Прем'єр-міністр України (заявляє, що в Україні досить запасів гречки й підстав для зростання ціни на неї немає):

— Тільки хочу попередити: ті, хто має намір скористатися ажіотажним попитом і залізти в гаманець громадянам, — негайно буде тверда реакція держави.

Від чергового:

— *Тобто громадянам доведеться розплачуватися з державою двічі: за те, що прогавили гаманця, і за тверду реакцію на наявність відсутності грошей у гаманці!*

Закон тушок

Юрій Кармазін, народний депутат, «НУ—НС»:

— Я думаю, що зараз має прийти усвідомлення в Азарова, у всієї команди того, що настав час налагоджувати мирне життя, а не продовжувати «відстріл людей в окопах».

Від чергового:

— *Стріляють саме тому, що ви не з людьми, а в окопах! Адже закон тушок наказує: бий біло-сердечкових, аж поки посиніють!*

Звучить

Анатолій Матвієнко, народний депутат, «НУ—НС» (про можливе рішення КСУ про скасування політреформи-2004):

— Якщо КС прийме, не доведи Господи, рішення з приводу скасування змін до Конституції, і в такий спосіб поверне нас до президентсько-парламентської республіки, як подивиться світ? Світ подивиться на нас як на папуасів!

Від чергового:

— *Зате ми будемо жити у президентсько-парламентській папуаській республіці — ПППР! Он як звучить!*

Отака історія

Тарас Чорновіл, народний депутат:

— Сьогодні СБУ — то КДБ. За Ющенка то був історичний інститут, а тепер це старе радянське КДБ зі стеженням за людьми й таке інше.

Від чергового:

— *Ви не зрозуміли! Там почали стежити за людьми, щоб вони, не дай Боже, не прийшли до СБУ-КДБ, гадаючи, що це історичний інститут.*

Веселі вибори

Микола Мартиненко, голова фракції «НУ—НС» (про місцеві вибори):

— У нас всі вибори веселі, от будуть ще одні веселі вибори.

Від чергового:

— *А все чому? Просто політики на виборах звикли робити з людей клоунів!*

А дзусь, не візьмеш!

Геннадій Москаль, народний депутат, «НУ—НС» (про заяву глави МВС Анатолія Могильова, який пообіцяв «розібратися з інформаційною війною» Москаля):

— Якщо я раптом зникну, як харківський журналіст Климентьєв, одразу беріть за дупу Могильова!

Від чергового:

— *А як ти її візьмеш, якщо, по-перше, вона без ручки, а, по-друге, з кадилака без кийка не вилазить?*

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Вадима СИМИНОГИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Володимир КОРОЛЮК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15
Зам. 17761

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»